

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 26

Dijous, 27 de juliol de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 20

Í N D E X

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol V, Comerç interior, del títol IV, Altres mesures liberalitzadores, del Reial decret llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis (tram. 212-00001/06)

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, del 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports (tram. 212-00002/06)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts.

1. Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol V, Comerç interior, del títol IV, Altres mesures liberalitzadores, del Reial decret llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis (tram. 212-00001/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:06)

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 3

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla. 5

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 7

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Clofent i Rosique. 9

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions. 11

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja. 11

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació (11:20): aprovat per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció. 13

2. Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, del 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports (tram. 212-00002/06) (punt segon de l'ordre del dia) (11:22)

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Nello i Colom. 13

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver. 15

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Oliveras i Maristany. 17

El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 19

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Puigdomènech i Cantó. 20

Votació (12:22): rebutjat per 66 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció. 22

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA

1. Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol V, Comerç interior, del títol IV, Altres mesures liberalitzadores, del Reial decret llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis. Tram. 212-00001/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

2. Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, del 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports. Tram. 212-00002/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V) i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol V, Comerç interior, del títol IV, Altres mesures liberalitzadores, del Reial decret llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis (tram. 212-00001/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya - Verds, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Convergència i Unió, per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol V, Comerç interior, del títol IV, Altres mesures liberalitzadores, del Reial decret llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis. Aquest debat es regirà per la normativa establerta pels articles 141 i 142 del Reglament d'aquesta cambra sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Prego a les senyores i als senyors diputats que, al més aviat possible, es facin els missatges matinals i prestin atenció, si us plau.

Un dels grups que ha presentat aquesta proposta pot prendre la paraula per defensar-la. Per tant, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan, ahir, ens manifestàvem, juntament amb centenars de treballadores i treballadors del comerç, des de la Boqueria a la plaça de Sant Jaume, quan acompanyàvem la delegació de comerciants i sindicats a lliurar el seu manifest a la Generalitat, en el mateix moment que desenes de milers de comerços abaixaven les portes en senyal de protesta, aquest diputat es feia conscient que els representants d'aquest sector que aporta més del 10% del PIB a Catalunya i que dona vida als centres de les nostres ciutats i als barris de Catalunya –i, ara, alguns representants dels quals són presents en aquest hemicicle– ja havien guanyat la votació que, avui, els seus representants electes, nosaltres, ratificarem en aquesta cambra. Deixin-me passar, doncs, a fer la meua feina, després que vostès, ahir, fessin la seva.

Hi ha, com a mínim, vuit arguments –des del punt de vista d'aquest diputat– per presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. El primer, òbviament, és la mateixa sentència del Consell Consultiu, que ha trobat inconstitucional el Decret per qüestions de forma i perquè envaeix competències.

Segons la consideració dels quatre partits d'aquesta cambra, el Reial decret 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència de mercats de béns i serveis tenia indicis d'inconstitucionalitat, i és per això que vam sol·licitar un dictamen al Consell Consultiu, i el Consell ha dictaminat. En primer lloc, el Reial decret considera que és inconstitucional per no respectar el pressupòsit de l'article 86.1 de la Constitució, en el qual es valora que han de tenir caràcter urgent les mesures de govern que es dictin en forma de decret llei: uns horaris comercials –considera el Consultiu– no són de caràcter urgent, i, en segon lloc, la Disposició final, en allò que fa referència al capítol bàsic del Capítol cinquè, i el mateix article 43 són inconstitucionals perquè, en no tenir caràcter bàsic, els horaris comercials, el Decret del Govern de Madrid envaeix clarament competències de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i d'altres comunitats autònomes.

Anem a comentar breument aquestes dues qüestions. És evident que el Decret llei no pot ser qualificat d'urgència, i el Consultiu és clar en aquest sentit. L'única necessitat urgent –diu el Consultiu– que poden tenir aquestes mesures és la pressa del mateix govern per veure-les aprovades; per tant, la sentència és clara. En segon lloc, pel que fa a les competències de la Generalitat, és clar, també, que l'article 12.1.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix al Comerç interior la defensa del consumidor i de l'usuari com a competència exclusiva de la Generalitat, i el Consell Consultiu analitza, precisament, aquesta qüestió. I més endavant parla del fet que, en la referència que fa el Decret a comerços menors de tres-cents metres quadrats, als quals deixa llibertat d'actuació, la Generalitat perd, precisament, tota competència que podia tenir en

aquest àmbit –precisament, en l'àmbit del comerç interior.

Diu més endavant, el Consell Consultiu, que el Govern central pretén justificar que la llibertat d'horaris comercials és una condició necessària de la llibertat d'empresa i, en tractar-se, aquest, d'un dret fonamental, es podria interpretar que és necessari l'establiment d'unes condicions bàsiques, però el mateix Tribunal Constitucional, en altres sentències anteriors, considera que això no és correcte. Segons la doctrina i la jurisprudència del Constitucional, el règim d'horaris comercials té el seu encaix dins de la matèria de comerç interior, matèria assumida per la Generalitat amb caràcter exclusiu; no es discuteix, doncs, la llibertat horària en aquest cas, sinó qui l'ha d'introduir i legislar: si ha de ser Madrid o ha de ser Catalunya. Estem discutint això, senyores i senyors diputats.

I és aquí quan el Consultiu diu quatre coses. Primera: es creu que l'existència de diferents regulacions en el tema d'horaris comercials no afecta el mercat únic, «tenint en compte» –i, avui dia, parlar de mercat únic ja és una paradoxa, quan estem dintre de la Unió Europea–, diu el Consultiu, «el funcionament de la Unió Europea, on un mercat únic més gran admet perfectament, sense dificultat, la coexistència d'horaris comercials diversos en els diversos estats de la Unió». És una contradicció parlar de mercat únic espanyol quan estem en el mercat únic europeu.

Segona qüestió: el Consultiu tampoc troba que aquesta sigui una mesura bàsica. L'àmbit material, o substantiu, d'aquestes mesures és, segons el Consultiu, limitat i, per tant, és una raó de més per no considerar les mesures com a bàsiques, i això és així perquè es refereixen a un subsector, el comerç, el detall, que no afecta la qüestió general.

En tercer lloc, la fixació de bases no pot deixar sense contingut –o evaporar– les competències autonòmiques, atès que les bases, a més de tenir com a funció establir el mínim denominador comú, de fet, també tenen la funció de col·laboració entre l'Estat i les autonomies; per tant, no es pot fer un ús abusiu del concepte de bases, com habitualment fa servir el Govern central per envair sistemàticament competència darrere competència aquests darrers vint anys.

Quatre: el mateix Reial decret té contradiccions internes que fan precisament justificable la validesa de la inconstitucionalitat. Per tant –conclou el Consultiu–, el Decret sobre liberalització d'horaris pot ser inconstitucional per qüestions de forma –no justifica el caràcter urgent– i per qüestions de competències, ja que no respecta les competències de Catalunya i de les altres comunitats autònomes.

Fins aquí, els arguments donats pel Consell Consultiu, però és evident que faria un flac favor si no expliqués per què, amb les competències a la mà, nosaltres no estem d'acord amb la política comercial que hi ha darrere del Decret, la política comercial del Partit Popular, que és un instrument al servei d'una política de còpia o de seguiment del model americà, que és a les antípodes del nostre model de política comercial, el model que reclama el sector i amb el qual està totalment

d'acord Esquerra Republicana. Per tant, segon argument: el Decret, de fet, ataca la lliure competència i afavoreix l'oligopoli.

Sota l'etiqueta de la defensa de la competència del lliure mercat, s'estan prenent mesures que només afavoreixen els oligopolis i que són premiats des de fa temps des d'altres vessants que no són el de la liberalització horària; estem parlant, evidentment, primer, d'aquest tema d'avui, que és la liberalització d'horaris, que pot ser una sentència de mort per al petit i mitjà comerç perquè no competeixen en igualtat d'oportunitats pel que fa al tema laboral, per exemple, però ja tenim altres arguments, també, anteriors que van en aquesta línia de discriminació legal del petit i mitjà comerç: la diferència en les comissions sobre les targetes de crèdit, la discriminació pel que fa als impostos municipals, la discriminació pel que fa a les condicions de pagament als proveïdors, la concessió desaforada en la implantació de grans superfícies i, últimament, l'impacte que ha tingut a Catalunya la fusió de grans grups europeus, que vam tenir ocasió de discutir en aquesta cambra, quan, en aquest cas, per desgràcia, diguem, la proposta d'Esquerra Republicana va perdre, però on dèiem que era la Generalitat, també, un cop més, la que havia d'intervenir, dictaminant en quins territoris es produïa la situació de monopoli o de domini del mercat, i, un cop més, es va deixar trepitjar el terreny, sent Madrid el qui dictaminava a les zones d'oligopoli, i aquest dictamen era totalment erroni, totalment equivocat, i afavoria..., evidentment, semblava dictat en els despatxos de les grans empreses comercials.

Tercer argument: el Decret significa una pèrdua de llocs de treball important. El cas de Madrid, on s'ha aplicat, des de fa temps, la política ultraliberal, pseudoliberal, ha significat el 17% menys de llocs de treball i 23% menys de botigues. S'està estimant que l'impacte d'aquesta nova mesura podria arribar a afectar més de 60.000 persones, llocs de treball de més de 60.000 persones.

Quart argument: el Decret implica l'empitjorament de les condicions de treball. De fet, ara que es camina cap a les trenta-cinc hores, es vol condemnar una part important de la població treballadora, o autoemprenedora, a horaris paquistanesos –i mai tan ben dit. Es vol condemnar els milers de treballadors del comerç a empitjorar les seves condicions laborals, mentre els grans grups estan jugant amb contractes temporals i amb l'externalització dels costos laborals a partir de la subcontractació, o la venda a càrrec dels mateixos productors; els petits i mitjans comerciants, doncs, s'han de mantenir a la llei estricta i no burlar-la, mentre els grans es permeten burlar-la. En aquest escenari només queda espai per a allò que abans anomenàvem lumpen burgesia, és a dir, un sector que s'autoexplota amb horaris absolutament tercermundistes, com als anys quaranta, i alguns que vam viure ja en pròpia pell, a la família de botiguers, els anys cinquanta, amb horaris que començaven a les sis del matí i acabaven a les deu del vespre, sense interrupció. Es vol tornar cap aquí.

En cinquè lloc: el Decret és una vulneració de les directives europees sobre temps lliure compartit. La Resolució del Parlament Europeu sobre treball en diumenge,

publicada el 18 de maig del 92, posava de manifest la voluntat d'impedir les estratègies de les empreses multinacionals per eludir la prohibició de treball en diumenge i per tal de preservar els valors europeus del descans setmanal com a lloc de compartir en societat. A tal efecte, el Parlament instava la Comissió Europea que prengué mesures necessàries per garantir, per norma general, que no es treballi els diumenges ni els festius, amb excepció de només, puntualment, determinats sectors. És que el senyor Aznar ha llegit aquesta resolució? Aquest govern conservador que s'omple la boca de la família tradicional està propiciant el trencament efectiu de milers de famílies de comerciants i de treballadors del comerç, que no tindran, a aquest pas que caminem, ni dies festius per coincidir amb fills, amb familiars o amb amics.

Sisè argument: el Decret posa en perill el model de ciutat d'aquest país. El govern del PP ha optat per seguir el model americà en allò que té de dolent, no en allò que té de bo: per exemple, en protecció de la petita i mitjana empresa a l'hora d'oferir obres i serveis públics. El govern del PP vol concentrar la distribució a nivell d'altres països que, curiosament, ara ja estan de tornada, i es plantegen com reactivar els centres urbans a partir del comerç. El Partit Popular, que ara a Madrid ja ha aconseguit desertitzar el comerç urbà i ha implantat el model americà de compres en autopista —«¡Ancha es Castilla!»—, ara el pretén exportar a Catalunya, a la Mediterrània, on el que hi ha són ciutats compactes. La liberalització del sòl urbà, sobre el qual discutirem després, i dels horaris comercials va destinada, doncs, a posar en qüestió el mateix model de ciutat mediterrània i catalana. Senyors del PP, Catalunya no és Arizona, ni Madrid!; l'espai vital és escàs i ens apreciem viure de costat. Els nostres avis no volen haver d'agafar transport per anar a comprar a quilòmetres del lloc on treballen; volem colors i vida als carrers, i no garatges i fredes oficines bancàries.

Setè argument: el Decret té implicacions de canvi sociològic en la composició del nostre país. Volem un model de ciutats i de país on s'estalviïn al màxim els desplaçaments, on els centres urbans no quedin degradats i evitats per la marginació i buits de botigues, que són l'entramat bàsic de la vida urbana. Volem que els proveïdors autòctons tinguin igualtat d'oportunitats en els prestatges dels comerços; volem que la qualitat del consum català i mediterrani no sigui degradat per la colonització de les grans superfícies foranes. Creiem en la iniciativa privada, creiem en l'esforç d'aquesta iniciativa, però això vol dir que aquest esforç ha de rebre el seu premi des de la igualtat d'oportunitats i, per això, lluitem aferrissadament contra monopolis i contra oligopolis.

Vuitè argument: en definitiva, el Decret vulnera l'Estatut i qüestiona el model de país que lliurement hem triat construir. Els republicans —i espero que els altres grups, també, que hem signat aquesta resolució, aquesta proposta de resolució conjunta— donarem suport a totes les mobilitzacions del sector en contra de les mesures. Ahir, vostès van fer la seva feina, els qui estan darrere, acompanyant-nos avui en aquest Ple; a la tardor, vostès continuaran la seva feina de les mobilitzacions, i aquí,

al Parlament, espero que podran veure altres iniciatives, entre les quals, per exemple, algunes que ja s'han presentat —concretament, des d'Esquerra Republicana, en algun cas; d'altres partits, també—, on es demana que la Generalitat, en el cas que el procés de recurs no avancés, almenys, la seva aplicació, la fes de la forma menys lesiva per als comerciants de Catalunya, és a dir que s'apliqués el tema dels tres-cents metres quadrats només en casos determinats i que els horaris es pactessin, els dies festius, amb els agents del sector, cada any, per determinar quins són aquells dies que afecten menys, precisament, la seva competitivitat.

Juntament amb això, caldrà, espero, també, tirar endavant una llei del Tribunal Català de la Competència. Esperem, doncs, que aquestes mesures que a la tardor treballarem, mentre vostès s'estan mobilitzant, tingui, també, suport ampli com el que avui tindrà aquesta Resolució a favor de la inconstitucionalitat del Decret llei.

I és per això, doncs, que, des de la responsabilitat, avui, senyores i senyors diputats, votarem els quatre grups parlamentaris que representen la majoria social de Catalunya, la de tradició catalanista, aquella majoria que, de fet, s'expressava ahir abaixant les portes i manifestant-se pels carrers; esperem que des dels ajuntaments importants de Catalunya, que tenen, també, competència a la vegada i responsabilitat a l'hora de deixar implantar grans superfícies, i des del Govern de la Generalitat —perquè, de vegades, també, no s'han fet les coses, potser, totalment com s'haurien d'haver fet—, s'actui a partir d'ara amb total coherència amb el vot d'avui, a favor del petit i mitjà comerç, com després tindrem ocasió de fer, votant favorablement aquesta proposta de resolució.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no hi hagués torn en contra, té la paraula, ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, reitera el seu desacord, el seu fort desacord amb el Decret llei 6/2000 i, lògicament, es felicita del dictamen que ha fet el Consell Consultiu. Per això, amb més arguments que mai i amb més força que mai, també, nosaltres, reiterant les nostres raons de sempre, votarem afirmativament que el Parlament de Catalunya presenti el recurs contra el mencionat Reial decret llei, i a les Corts Generals tindrem el mateix comportament de negativa i és per això que m'agradaria que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió aclarís aquí, en aquesta cambra, si s'abstindrà, o no, amb relació a quan es discuteixi el decret, confirmant, o no, el que ha dit un important diari aquest matí: que s'està preparant l'abstenció del seu Grup, senyors de Convergència i Unió.

Nosaltres també tenim un fort desacord amb els seus continguts concrets i, especialment, amb allò que també és de fons, que és el mètode que ha posat en marxa el Govern del Partit Popular. I, sobretot, una profunda indignació per la irrespectuosa invasió de competències en el terreny de les comunitats autònomes en general i, molt particularment, de Catalunya. Així actua el Partit Popular, també, amb relació als seus socis parlamentaris de Convergència i Unió. Vostès, senyors de Convergència i Unió, sabran les conveniències i el rèdit que els comporta la subalternitat amb el Partit Popular; sí: una subalternitat en un context de reaparició de velles derives centralistes i centralitzants que han tornat aquests dies. Una: els missatges que ens vénen des de San Millán de la Cogolla, i dos: els continguts de l'informe del Consejo Económico y Social amb l'estúpid recolzament d'alguns coneguts meus, que tot s'ha de dir.

Aquest «decretàs» ha sortit amb un mètode que és fruit del narcisisme de la majoria absoluta que deixa de banda els arguments i interessos dels comerciants i del personal assalariat del sector, i uns continguts concrets que ja aniré expressant al llarg de la meua intervenció. Un «decretàs» que ha provocat una gran indignació, amb una gran visibilitat a la manifestació d'ahir als carrers de Barcelona i amb les aturades arreu de Catalunya dels botiguers. Nosaltres partim d'una convicció forta: aquest «decretàs» no pretén, principalment, abordar els horaris comercials. Aquesta és una excusa brillant que intenta amagar quelcom tan seriós com exasperar el procés de reestructuració del sector del comerç, que està en curs des de fa ja algunes dècades. Una reestructuració que s'ha orientat cap a les grans i grandíssimes superfícies, i els recordaré algunes dades de l'evolució des de 1978 fins a l'any passat, a Espanya, de la cota de mercat per modalitats.

Les botigues tradicionals han passat del 86 al 17%; els súpers han evolucionat del 6 al 31%, i els hípers ho han fet des del 6 al 31%. Si aquest «decretàs» no troba la contenció necessària i suficient –i el pas d'ahir ja va ser important en aquesta direcció–, ens trobarem abocats a un desplaçament total del petit i mitjà comerç cap a les catacumbes de l'economia i a un major enfortiment de les grans superfícies.

S'ha dit publicitàriament que aquestes mesures pretenen apaivagar la inflació. És possible que el govern del Partit Popular sigui tan festiu i tan banal, alhora, amb aquestes ocurrències? Quins estudis empírics i quines fonts serioses avalen aquesta trivialitat? No és, en canvi, un fet clar i meridià que, al Govern del Partit Popular, se li ha descontrolat la inflació i no sap com aturar-la, malgrat no sé quants plans de xoc, amb unes mesures que sempre ha compartit Convergència i Unió, amb unes mesures pretesament antiinflacionistes?

Per a nosaltres i per a l'immens oceà que és l'agrupació d'agreujats, el resultat d'aquest «decretàs» serà un increment dels costos del comerç equivalent, més o menys, al percentatge de dies festius, al voltant del 15%; uns costos que no es podran compensar amb majors vendes –així les coses–, ja que les empreses voldran mantenir el seu marge net de benefici i, lògicament, traslladaran l'increment dels costos dels preus de venda als consumidors, cosa que sabem des dels nos-

tres avis, els fenicis, que eren gent experta en aquests assumptes. En suma, més inflació, que, en aquest cas, és provocada, volgudament, des del mateix govern del Partit Popular.

Per altra part, resulta que la indústria està que bufa contra aquestes mesures, segons es desprèn del pronunciament de la Federación de Industrias de Alimentación y Bebidas, que diu textualment –ho cito–: «No frenarán la inflación y suponen un claro perjuicio para las empresas agroalimentarias.» No vull deixar de dir que, en aquest cas, el desacord de les indústries agroalimentàries no té un interès pietós.

Se'ns parla d'unes repercussions benèfiques per a l'ocupació. Quines i en base a quin fil argumental? Perquè bé que ho sabem: Madrid, la comunitat amb major nombre d'obertures en festius, és la regió on s'ha destruït més ocupació i més activitat des de fa quatre anys –uns 55.000 mil llocs de treball– i la que ha conegut la més gran reducció del cens de minoristes –més o menys, 19.000. Curt i ras, les mesures diuen voler evitar les xacres de la inflació i de l'atur, però deixen intactes les fàbriques d'aquestes xacres.

Les necessitats dels consumidors estan generalment ben cobertes –prou que ho sabem–; per això, ningú ha reclamat –ni per activa ni per passiva– aquestes mesures. Una evidència: l'enquesta del CIS, de l'octubre del 99, afirmava que els actuals horaris cobreixen les necessitats de la gent; més encara, les setanta-dues hores de, diguem-ne, comerç obert no s'esgoten gairebé mai –lògicament.

Així és que aquest «decretàs», tot un cavall del Conde Duque de Olivares, ha concitat una insòlita reacció contrària de gremis i associacions empresarials, d'organitzacions sindicals, confederals i sectorials... (*Veus de fons.*) Jo l'he vist retratat a cavall. (*Rialles.*) Els assalariats, que constitueixen la major part dels usuaris, a més a més d'estar preocupats pel model de comerç que es vol implantar, saben que aquestes mesures comporten un empitjorament de les seves condicions de treball. Per descomptat, l'ampliació dels horaris d'obertura tindrà com a conseqüència un augment exponencial de la jornada laboral, amb unes hores de més que a la pràctica seran forçoses i gratuïtes en la majoria dels casos, i allà on es paguin serà en negre, que és una pràctica molt corrent, desgraciadament.

Un «decretàs» innecessari i, pel que es veu, no estimat, tampoc, per determinades i importants esferes del Partit Popular. Tinc un acord realment sorprenent, firmat per la Consejería de Economía y Empleo de la Comunidad de Madrid, Comissions Obreres i UGT, que diu: «Ambas partes acuerdan que a partir del 2001 no es necesario incrementar el número de aperturas en domingos y festivos ni la jornada comercial en la Comunidad Autónoma de Madrid, teniendo que fijarse por consenso el calendario relativo a jornadas comerciales y aperturas en domingos y festivos.» Un protocol, un conveni firmat. O a les Canàries, amb el PP governant en coalició, on el *consejero de Industria y Comercio* ha anunciat que s'oposaran al Decret llei per la seva pròpia via. Realment, el Partit Popular és un partit versàtil.

En fi, aquest «decretàs» està concebut per a la major glòria terrenal dels hipermercats i, de passada, agrair els serveis prestats a l'exministre Arias-Salgado, persona experta a provocar embussos, perquè efectivament serà la grandíssima superfície la que s'emporti el gat a l'aigua, de la mà també de l'Arias-Salgado, que pel que es veu encara no està plenament amortitzat. Tot indica que alguna persona del Govern del Partit Popular ha descobert un interessant llibre del novel·lista irlandès Jonathan Swift, de nom un xic estrany: *Modesta proposición para evitar que los hijos de los pobres constituyan una carga para sus padres y para la nación*, on es recomana als pobres engreixar bé el seus fills abans d'empassar-se'ls. El Partit Popular ha introduït alguna variació: aparences d'engreixar el petit comerç i, com que no s'engreixa, se'l menjarà fort.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, si de debò es vol posar en marxa un model seriós en el sector del comerç, cal deixar-se de cataplasmes i abordar amb coratge dues grans qüestions que no hi són, en tota aquesta història: l'emergència del comerç electrònic i la necessitat d'un nou sistema d'horaris a la ciutat. El comerç electrònic ens indica –segons les últimes dades– que és ja el 13,5% de la població europea el que utilitza Internet per fer les seves compres. I què diem al respecte? Sembla lògic que es comenci a pensar en aquest assumpte, no irrellevant. La Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme hauria de ser més diligent en aquest sentit, posant propostes serioses sobre la taula. Un quadre d'horaris comercial, si és que es vol començar amb bon peu i amb punt de vista fonamentat, ha de ser, al nostre parer, una variable més, una variable interdependent d'un sistema general d'horaris a la ciutat, és a dir, un sistema d'horaris compatibles entre si. En concret, no és beneficiós parlar d'horaris comercials si no estan inscrits en un paradigma general de govern del temps a la ciutat, dels horaris de treball i dels horaris de no-treball. No pot existir una bona gestió del temps –hi insisteixo– de treball i de no-treball, tenint una visió parcel·lada i parcialitzada del temps, feta a pedaços. És en aquesta separació tradicional i conservadora on cau aquest arcaic Decret llei que estem debatent.

La nostra proposta, per tant, a més del que s'ha dit i de recórrer i tal, és la següent: la ciutat –o la comarca, segons els casos– ha de comptar amb el seu propi sistema general d'horaris i, dintre d'aquest sistema, d'un quadre d'horaris comercials. Un sistema general estretament vinculat a la base productiva i de serveis i a la mateixa morfologia del territori –això, almenys. Un sistema general d'horaris com a resultat d'un pacte de ciutadania negociat entre els poders públics, locals, les organitzacions de consumidors, els sindicats, els gremis de comerciants i les entitats empresarials. Les referències, les tenen almenys en una cinquantena de ciutats italianes importants.

A un servidor, li sembla la mar de bé que es faci visible l'acord que tenim en contra del «decretàs» aquí, al Parlament, i em semblen bé les mocions que s'estan presentant en la mateixa direcció als ajuntaments. Però no es tracta de deixar les coses tal com estan, perquè els actuals temps i horaris no ens concreten –els horaris

generals– una vida bona. Què guanyaríem, senyories, deixant les coses tal com estan, impedit solament, encara que sigui necessari, els efectes perversos d'aquest Decret llei? Realment, poc. No sé quants alcaldes i regidors estan aquí; crec que haurien de prendre nota d'aquest plantejament i, mitjançant experiències pilot, posar les bases d'un nou sistema general d'horaris a la ciutat i al territori. Seria una bona forma de construir socialment i políticament un govern i una gestió del temps molt més humana que aquesta, tan vetusta, que seguim patint.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

(*El Sr. Clofent i Rosique s'atansa a la tribuna d'oradors.*) He demanat que prengui la paraula la senyora Dolors Nadal. És que va de menor a major; vostè és d'un partit d'un nombre de diputats superior.

(*Remor de veus i rialles.*) Si us plau... (*Pausa.*)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el que estem avui debatent és si l'article 43 i la disposició final segona del Reial decret 6/2000 són o no constitucionals. Per tant, no es tracta aquí de fer un altre tipus de discurs, sinó de veure la constitucionalitat d'aquestes disposicions. Però és clar que sí que hem de plantejar el marc en què es troba el petit comerç, perquè justament serà la globalitat d'aquesta consideració el que ens farà fonamentar les nostres diferents posicions, és a dir, si estem davant de mesures d'ordenació econòmica general o estem davant de mesures que afecten la competència exclusiva de la Generalitat.

Vull tractar, en primer lloc, dues qüestions de forma, perquè se n'ha fet molt rebombori i, per tant, voldria clarificar-ho. La primera, sobre l'extraordinària i urgent necessitat del Reial decret llei.

El Tribunal Constitucional ha dit reiteradament que no s'ha d'entendre la utilització del Decret llei en el sentit que es faci servir només per intervenir en situacions excepcionals, sinó ben al contrari: deixa clarament dit a la Sentència 111/1983 que es donarà competència al Govern per utilitzar el Decret llei també en aquells casos en els quals la complexitat de la matèria a regular faci necessària aquesta utilització.

El Govern de l'Estat, per tant, davant la necessitat d'utilitzar, d'adoptar un conjunt de mesures que, perquè tinguessin una repercussió efectiva, una repercussió eficaç, en l'activitat econòmica general –per ser eficaces, en definitiva–, requerien no només una aprovació ràpida: requerien una aprovació conjunta. Per tant, conflueixen en la utilització del Decret llei d'adopció de mesures econòmiques –perquè ho són– els supòsits habilitants d'extraordinària i urgent necessitat de l'article 86.1 de la Constitució. I això ho reconeix fins i tot el Dictamen del Consell Consultiu, perquè, senyor

Huguet, el Consell Consultiu fa dictàmens, no fa sentències, i el mateix Consell Consultiu reconeix que un eventual recurs d'inconstitucionalitat tindrà poques possibilitats de prosperar.

Segona qüestió, d'àmbit purament formal. S'ha intentat, també, qüestionar que el Decret 6/2000 ha modificat parcialment una llei orgànica, la 2/1996, de 15 de gener, i al respecte els he de recordar, primer, que, una norma de naturalesa orgànica, ho és quan ho diu la Constitució; segon, que una llei que sigui formalment orgànica pot tenir un contingut, pot tenir preceptes que no gaudeixin d'aquest efecte de congelació de rang, i, tercer, pel que fa a les regles de dret temporal que es poden contemplar a la Llei 2/1996, en la qual s'estableixen uns límits a l'exercici de la competència legislativa per part de les comunitats autònomes en matèria d'horaris comercials –això, sí, fins que no arribi la llibertat absoluta d'horaris, que es fixa, no en aquest decret, es fixa a la Llei del 96–, només aleshores podrà ser considerada com a matèria reservada a llei orgànica.

Per tant, parlant de la Llei orgànica 2/96, he de recordar, hem de recordar que, el Govern de Convergència i Unió, no és que no hi presentés recurs d'inconstitucionalitat, és que va votar a favor d'una llei presentada per un govern socialista, en la qual s'establí ja la llibertat absoluta d'horaris. I el conseller Mas ens deia l'altre dia –ho deia el dia 20–, en roda de premsa: «La Llei de comerç de 1996 havia estat consensuada amb el Govern, i ara ens sentim ferits pel canvi de posició.» Honorable conseller, jo, en qüestions de sentiment, ni vull ni m'hi puc ficar; el que li recordo és que és una llei socialista votada al Congrés dels Diputats per Convergència i Unió. Qui ha canviat d'opinió, potser veient que en l'oposició a la llibertat d'horaris comercials es podria obtenir una rendibilitat política, ha estat Convergència i Unió, potser intentant recuperar allò que han anat perdent elecció rere elecció.

Deixo ja les qüestions de forma per entrar en una qüestió de fons. Del que es tracta és de si l'article 43 i la disposició final segona tenen invasió competencial o no. I, la resposta, no la dóna aquesta diputada; la resposta, no la dóna el Grup Popular; la resposta, la dóna el Tribunal Constitucional: Sentència 225/1993, Sentència 228/1993, Sentència 264/1993, Sentència 284 del mateix any, en totes aquestes sentències s'analitzen els títols, les competències, els títols competencials habilitants per a l'actuació de l'Estat, d'acord amb allò que preveu l'article 149, apartat 1, apartats primer i tretzè, i allò que disposa, l'habilitació competencial que disposa l'article 12 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I el Tribunal Constitucional és clar: el Tribunal Constitucional diu que l'exercici econòmic de competència exclusiva en comerç interior pot estar condicionat per normes estatals. I diu més: diu que, en el supòsit que hi hagi assumptió de competència exclusiva sobre un subsector econòmic, com és el cas del comerç interior, això no exclou –hi insisteixo– no exclou en cap cas la competència estatal per establir les bases i la coordinació d'aquest subsector. En aquest sentit, els recomano especialment que mirin el fonament jurídic tercer de la Sentència 225/1993.

El Decret, sens dubte, ha generat molta preocupació en el sector del comerç, una preocupació que compartim; per tant, vull clarificar, vull reiterar el que hem dit ja moltes vegades: el Decret té com a finalitat el foment de l'activitat econòmica en el sector de la distribució comercial i, en aquest sentit, el que es fa és autoritzar el petit comerç perquè pugui obrir en festiu, amb plena llibertat i de forma voluntària. Taxativament, he de dir que el Decret no obliga a l'obertura en festius, sinó que ofereix la llibertat al petit comerç perquè pugui ampliar el seu horari, i dependrà de la llibertat individual de cadascú que decideixi allò que millor li convingui o allò que millor li interessi en el seu negoci.

Per tant, aquesta finalitat incideix en política econòmica general, i vull insistir en el que diu el Tribunal Constitucional, perquè insisteix que la regulació d'horaris comercials té caràcter bàsic, i els lleigeix estrictament el que diu la sentència que abans he invocat: «La reestructuració del mercat de la distribució no podria aconseguir-se sense trencar la seva unitat si aquesta mesura només fos aplicable a certs àmbits autonòmics amb exclusió d'altres.»

És cert que el Dictamen del Consell Consultiu conté una crítica a tota aquesta doctrina del Tribunal Constitucional que acabo d'esmentar, el Consell Consultiu critica el que diu el Tribunal Constitucional, i aquesta crítica és una crítica estimulante des del punt de vista del debat jurídic doctrinal, és una crítica molt interessant per això, per a un debat doctrinal. Però vostès saben, nosaltres sabem i tothom sap que qui interpreta la Constitució és el Tribunal Constitucional, perquè qui li dóna la força per interpretar-la és l'article 164 de la Constitució. Per tant, el que és, o no, constitucional, ho decideix el Tribunal Constitucional, i el Govern no ha fet més que considerar constitucional el que el Tribunal Constitucional ja ha considerat constitucional en reiterades sentències.

I em veig obligada a parlar de competències. El conseller Subirà ha abandonat l'hemicicle, però li dirigeixo una pregunta: què ha passat amb els recursos atorgats a Catalunya pel Pla de modernització del comerç pel Ministeri d'Economia en el termini 96-99? Volem saber què ha passat, perquè Catalunya és l'única comunitat autònoma que no ha utilitzat aquests fons: ni l'any 96, ni el 97, ni el 98, ni el 99! I no ho ha fet per manca de projectes per al petit comerç; no ho ha fet per no complementar amb ingressos de la Generalitat els diners que els arribaven del Govern central, i si, en aquestes quantitats que arriben del Ministeri, s'aplica allò que es coneix com el «coeficient Subirà», perquè el conseller Subirà ens ha dit reiteradament en aquesta tribuna que qualsevol inversió que es faci en el petit comerç té un efecte multiplicador per cinc, és a dir, si apliquem aquest coeficient, el sector del petit comerç ha perdut 1.200 milions de pessetes en la seva modernització per falta d'una política efectiva en matèria competencial, que és de la Generalitat de Catalunya.

He de destacar, també, un altre aspecte competencial, i utilitzaré dades, per fer-ho, de la mateixa Direcció General, dades del 20 de setembre de l'any 99, respecte a la Llei d'equipaments comercials. La Llei d'equipaments comercials, com tots vostès coneixen, establia el

que, teòricament, es deia «la congelació, l'aturada de les grans superfícies». Doncs, bé, analitzem les xifres. Any 88: número de grans superfícies, 39; setembre del 99, 51; percentatge de creixement de grans superfícies des que el Govern, teòricament, va frenar la implantació, 76% de creixement; metres quadrats de grans superfícies a partir de la teòrica congelació de la creació de grans superfícies, 267.181.

I una darrera qüestió competencial: com es pot dir seriosament que es vol actuar sobre el sector del comerç si es desconeix la seva composició i la seva evolució? Els vull recordar que la refosa de la Llei 1/1983 i de la Llei 23/1991 en el Decret legislatiu 1/1993 disposa que, per tal de conèixer i poder avaluar la situació de les estructures comercials del nostre país es crearà un registre de comerciants, un registre de comerciants que s'haurà de crear per reglament. Han passat set anys i seguim sense comptar amb el registre; quants anys més haurem d'esperar per tenir el registre de les activitats comercials? Perquè, el mètode científic que vostès poden fer servir, considerem que és bastant atípic; vostès, els càlculs que fan, com a màxim, els poden fer a ull.

El Grup Popular –hi insisteixo– no només entén sinó que comparteix la preocupació que s'ha generat en el sector del comerç. I voldria fer una reflexió perquè estem convençuts que la qüestió del petit comerç, la seva modernització, el que necessita és un debat general; no és tirar cortines de fum sobre la qüestió dels horaris comercials per centrar el debat exclusivament en aquesta qüestió, sense entrar en altres matèries que afecten directament el sector. I els ho dic sincerament, els ho dic amb tota modèstia, però també els dic amb tota contundència que ni els buròcrates, ni els interessos partidistes, ni determinats grups d'opinió garanteixen ni garantiran mai la supervivència d'una botiga; hi ha més preocupació, hi ha més interès pel futur, com s'ha dit abans, d'un element, d'un tret que caracteritza la nostra societat civil, que caracteritza el nostre teixit social, com és el petit comerç. Com deia, hi ha més preocupació per part de qui defensa la llibertat, per part de qui està prenent mesures eficaces per tal que aquest petit comerç es modernitzi i, per tant, es pugui garantir la seva pervivència.

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats, reiterant el vot en contra, per tot el que he argumentat, del Grup Popular. El Parlament de Catalunya, davant d'una doctrina constitucional reiterada –reiterada–, com es reconeix en el mateix Dictamen del Consell Consultiu, que avala l'actuació del Govern de l'Estat, ha de reconsiderar si, jurídicament, és oportú interposar el recurs d'inconstitucionalitat, perquè pensem que hi ha un altre dictamen, que es veurà aquest matí, sobre la llei del sòl, en la qual el Consell Consultiu –hi insisteixo– no dicta sentències, dictamina, i dictamina, també, en un determinat sentit, i, en canvi, hi haurà un diferent vot respecte a aquest dictamen que no pas respecte al dictamen d'horaris comercials.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

Nosaltres entenem, doncs, que amb aquests precedents no és procedent, és improcedent interposar recurs, i, a més a més, fer-ho només suposarà traslladar davant del Tribunal Constitucional el que són diferències polítiques que tots hauríem de debatre, com ha demanat reiteradament el Grup Popular, en un debat monogràfic sobre el tema del comerç.

Moltes gràcies, senyor president –gràcies per la seva benevolència–, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi –ara, sí–, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Nadal, coincidim amb vostè en la valoració que fa de la gestió en matèria de comerç que fa el Govern de Convergència i Unió; coincidim amb vostè que hi havia un instrument important aprovat a l'entorn de la Llei del comerç minorista, que eren els plans de modernització, però no acabem d'entendre com aquesta anàlisi –entenem, rigorosa– de la realitat els va portar a votar favorablement els pressupostos, quan el Grup Socialista denunciava i aportava esmenes en el sentit de dotar aquesta Direcció General dels recursos convenients per fer aquests programes de modernització. Estem d'acord que caldrà fer un debat monogràfic respecte al tema, perquè, senyors de Convergència i Unió, malgrat que avui donarem suport a la interposició d'aquest recurs, això no implica, de cap manera, que coincidim gaire ni poc amb vostès en com estan desenvolupant la política en matèria de comerç.

Però ara estem davant d'un recurs en què no entraré en la seva anàlisi –ja ho han fet els altres intervinents–, un tema de procediment o el tema de competències..., sembla prou clar, en el tema de competències, que hi ha matèria, perquè sí que és cert que la Llei del 96 abunda en el tema de continuar donant competències a les comunitats en matèria de comerç –importants–, fins a l'extrem que apareix com una nova forma la llicència comercial que atorguen les comunitats autònomes; per tant, s'avança en la direcció que, cada vegada més, siguin les comunitats autònomes qui tinguin la competència; no s'entendria que la regulació dels horaris, que forma part de la norma de funcionament del sector comercial, no estigués a mans de les comunitats autònomes.

Però és que hi ha elements a l'entorn de la proposta del Govern del PP que ens porten a la reflexió, perquè no partim d'una situació zero: des de l'any 83 hi havia a l'Estat, a partir del conegut com a «Decret Boyer», lli-

bertat d'horaris comercials, i va estar en vigència durant deu anys. Hem tingut oportunitat de conèixer pros i contres de la mesura, i, des de l'any 96, està regulat per un decret i tenim experiència de la bondat i defec-te de la mesura. Vostès governen a moltes comunitats autònomes; l'actual legislació preveu un decret de mí-nims –mínims–, que diu: «mínim, 72 hores; mínim, 8 diumenges l'any». Totes les comunitats autònomes –totes–: les governades per vostès, les nacionalistes, les socialistes –totes– l'han aplicat com a decret de mà-xims, i, passats quatre anys, podem afirmar amb rotun-ditat que el Decret ha estat eficaç, que ha servit perquè, almenys..., o estic molt errat i la meua gent està molt errada, o nosaltres no observem al carrer clams de gent que reclamin més llibertats.

Tots hauríem d'anar a buscar les raons profundes d'a-quest Decret, perquè, és clar, les raons estrictament econòmiques que vostès ens deien costen d'entendre i sense, a parer meu, fer grans elucubracions de caràcter econòmic, restant i sumant, n'hi hauria ben bé prou. Perquè, és clar, si hem de passar de 72 hores a 90 dià-ries, a 90 setmanals, més els 12 festius, això és més d'un 40% d'allargament de l'horari comercial. La pri-mera pregunta que jo em faig és: escolti'm, o hi ha un increment d'un 40% en les vendes o què passa aquí? Si s'han de fer més hores, es necessitarà més personal, o pagar més hores de personal, si el país no augmenta la seva capacitat de compra i no fa la impressió que es pugui incrementar, entre altres raons, perquè vostès no poden contenir la inflació i perdem, estem perdent po-der adquisitiu tots aquells que anem sobre les previsi-ons de creixement de la inflació; diguin vostès d'on han de sortir les missses per cobrir aquestes més hores co-mercials, i, per tant, si no surten, o bé aniran en contra dels marges dels industrials, dels agents de la distribu-ció, o ho pagarem els consumidors. Això és francament evident, si no és que hi hagi una altra trampa, perquè, és clar, senyora Nadal, si s'obre els diumenges, el que es farà serà repartir la venda que avui es fa en sis dies en set –exactament això. Qui s'emportarà el gat a l'ai-gua? Aquells que tinguin capacitat per estar en plenes condicions de treballar els set dies.

Per tant, el Grup Socialista està a favor de la regulació dels horaris comercials, amb un límit –amb un límit–, que és que aquesta regulació no ha d'evitar treballar quan es té feina –aquest és el límit–, i els horaris comer-cials i l'actual regulació permeten que centenars i mi-lers de comerços obrin els diumenges, però, quan obren, els diumenges? Quan hi ha expectatives certes de negoci, de treball –no de forma generalitzada–, quan hi ha feina.

Diuen que és un benefici per als consumidors. Miri, escolti'm: aquí hi ha elements nous, hi ha el precepte bíblic del setè va descansar, i jo no en sóc massa de raons ni d'arguments bíblics, però sí que, en els nous discursos a l'entorn de la família i de la comunitat i de la societat, en totes les cultures existeix un dia de fes-ta perquè la gent es trobi. Vostès, això, ho posen en risc. Quin bé superior, quin bé superior en l'atenció al con-sumidor justifica que a l'Estat 2.200.000 persones es vegin en el risc i amb les dificultats de caràcter perso-nal i familiar que implica haver de treballar els diumen-

ges? Això, ens ho haurien d'explicar, perquè no queden gens clares les raons del perquè s'ha de treballar els diumenges de forma general. Home, escolti'm: si vos-tès volen actuar a favor dels interessos dels consumi-dors, jo els faré alguns suggeriments.

En posaré un, d'exemple, i no voldria que l'agafessin malament, però, escolti'm, veurà: hi ha quelcom més dramàtic per a les persones que estar en processos de malaltia, en dificultats de salut i, en canvi, els hospitals i la sanitat, els finals de setmana, baixen els seus ritmes pel tema del festiu? No és més important que els qui-ròfans poguessin obrir els diumenges que vendre una llauna de sardines? Pregunto, pregunto... (*Remor de veus.*) Però no, està bé: hi ha les urgències, hi ha unes urgències, com hi ha, en el decret d'horaris, la possibi-litat on hi ha feina de treballar els diumenges en zones turístiques o amb altres modalitats. Però escolti'm: abans de portar dos milions de treballadors a treballar els diumenges, no estaria bé que altres activitats de ser-veis als consumidors treballessin els laborables a les tardes? No seria preferible l'obertura a les tardes d'aquells que tenen tancat a les tardes, que ens convé a tots, per les nostres gestions de mil coses, que pogues-sin treballar les tardes? Per tant, escolti'm: d'interès de benefici al consumidor, cap, cap –cap ni un!

El problema, senyores i senyors diputats, està que sem-bla que el govern del PP ens està obsequiant amb les primeres iniciatives, fruit de la majoria absoluta; en fa tota la impressió; ja ho vam conèixer una mica i, per tant, en aquests moments, el que vostès fan és dir: «Te-nim majoria absoluta, anem-la a aplicar», i la van a aplicar des d'una perspectiva, jo entenc, molt errònia, perquè, és clar, no fa gaires dies, no fa gaires mesos –quatre mesos, cinc mesos–, estàvem en campanya electoral, i molts de nosaltres, probablement, vam co-incidir amb vostès en actes i debats; el compromís pú-blic de vostès, davant de tots, que els horaris continu-arien regulats tal com estaven, l'han sentit tots; no sóc jo qui diré, perquè ho he sentit a dir, des del sector co-mercial, que se senten enganyats per vostès.

El seu cap de llista a Catalunya va estar manifestant reiteradament que la política del Govern del PP seria el manteniment d'horaris, i aquí, probablement, hi ha hagut un encreuament; vostès, probablement, no comp-taven, quan deien això, que tindrien majoria absoluta, i els seus socis, probablement, no pensaven que ja no serien decisius, perquè, és clar, senyors de Convergèn-cia i Unió, al cap de vint anys de govern de vostès, es-tar així..., facin-s'ho mirar, eh? Vint anys! Vint anys! Vint anys! (*El Sr. Camps i Rovira adreça uns mots a l'orador.*) L'any 96, hi va haver una inflexió importantíssima i, des del 96 fins al 2000, vostès han estat socis de govern del Partit Popular; han tingut qua-tre anys –han tingut quatre anys!– per buscar-hi solu-cions –han tingut quatre anys!–, i, probablement, hau-ria passat –probablement, hauria passat–, senyor Camps –que vostè té la virtut de distreure o procurar distreure els qui intervenen–, probablement hauria pas-sat, dic, senyores i senyors diputats, que aquest Decret s'havia, probablement, de reformar en quelcom; tal com estava, probablement, no donava la màxima satis-facció. El senyor Nadal s'afegeix a l'estratègia de la

distracció, cosa en ell també força habitual. *(Remor de veus.)*

Senyores i senyors diputats, estem davant d'una mesura que confio que el Tribunal Constitucional ens arregli, però que té elements de preocupació; sí: econòmicament, la mesura és de difícil comprensió; sí: socialment, no crec que vegin qui els la recolzi, perquè ahir mateix, en les manifestacions de Barcelona, empresaris, grups, sindicats de tota mena, els grups parlamentaris estàvem manifestant el nostre desacord amb la mesura.

Aquí, el que hi ha, probablement, és que vostès, senyors del PP, voluntàriament o involuntàriament el que volen és contribuir a modificar l'actual model de convivència que hi ha al país, perquè sí que és cert –sí que és cert– que hi ha una nova tècnica en el desenvolupament de l'activitat comercial, que passa, cada vegada més, per barrejar activitats d'oci amb les del negoci –cada vegada més–, i cada vegada més hi ha aquells –sobretot, són empreses de caràcter multinacional– que incorporen en les seves vendes altres activitats lúdiques, i el que estan fent i el que estan procurant és canviar-nos la nostra forma de viure, la nostra forma de conviure, i els socialistes estem radicalment en contra d'aquelles actuacions en matèria de comerç que no permetin el manteniment de l'activitat comercial urbana, en tots els formats: grans i petits, equilibradament –en tots–, però ha de ser eminentment urbana i, en canvi, vostès, el que estan propiciant amb aquestes mesures és el desenvolupament d'una nova modalitat comercial que ja n'haurien de conèixer els seus aspectes negatius, que en té i en té molts.

No cal anar gaire lluny: a França van fer una intervenció d'aquestes característiques, van començar a instal·lar grans superfícies fora de les ciutats; quan se'n van adonar, havien desertitzat els centres de les ciutats i dels pobles i en aquests moments estan dedicant molts recursos a intentar recuperar allò que havien perdut, perquè no és la comoditat del consumidor de tenir la botiga a prop de casa, són les característiques de la ciutat. Què és un carrer sense comerç? Se'l poden imaginar, a les cinc de la tarda, qualsevol dels carrers de Catalunya? Molts problemes, més enllà de satisfer les necessitats del consumidor, i, si nosaltres anem a un model de comerç i a una regulació d'aquest comerç i donem avantatge als grans, perquè, és clar, suposo que no se'ls escaparà que, per poder fer 102 hores a la setmana, com a màxim, que és el que preveu el Decret, cal un potencial laboral molt fort; han de ser empreses que puguin disposar de torns poderosos, forts, i que puguin tenir, també, recursos per anar incrementant i per anar implementant en el país l'hàbit, que no tenim, d'anar-ho a comprar tot els diumenges. Si uns poden fer la inversió, altres, ni que volguessin, no la poden fer.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor de la interposició d'aquest recurs, sense altra pretensió que el Govern de l'Estat, més enllà que el Tribunal Constitucional decideixi allò que cregui més convenient, que hi ha de tot, que hi ha de tot, se-

nyora Nadal, i ens podem emportar alguna sorpresa..., nosaltres, el que reclamem és que reflexionin i que de savis és rectificar –de savis és rectificar. I no em voldria ficar en un terreny que no m'hi hauria de ficar però és que no me'n puc estar: vostès votaran en contra del recurs, i molts de vostès no estan a favor de la mesura –molts de vostès no hi estan a favor–, perquè ho han estat predicant reiteradament durant vuit anys, i jo els he sentit; vostès no creuen, tampoc, en aquesta mesura. Per tant, facin el que puguin; sobretot, orientin el seu Govern en una decisió que hauria de ser la raonable: que retirin el Decret i que es faci una nova proposta pactada amb el conjunt de comunitats autònomes, sector comercial i sindicats –especialment, sindicats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Clofent. Senyora Nadal, em demana la paraula? Per quin motiu?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, no pas per entrar en el contingut de totes les contradiccions del senyor Clofent, sinó, senzillament, per una contradicció evident respecte a les promeses electorals del Partit Popular.

El vicepresident primer

Un minut, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Miri: jo li diré, senyor Clofent, que els creients, creure, creure, creiem en Déu, i, quant a la resta de coses, el que ens importa és el que està blanc sobre negre, i, blanc sobre negre, el que està en el programa electoral del Partit Popular, que amb molt de gust li faré arribar –en el programa electoral que es va fer arribar al sector del comerç– diu clarament: «Es proposaran mesures que permetin als petits comerços obrir amb llibertat, millorant la seva posició competitiva enfront de les grans superfícies, permetent una major cobertura de les demandes dels ciutadans respecte a les obertures comercials.» Això és el que diu el programa del Partit Popular, que amb molt de gust li faré arribar, senyor Clofent.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, pujo a aquesta tribuna en nom del meu Grup per defensar les nostres competències exclusives en matèria de comerç interior, vulnerades, al nostre entendre, pel Govern de l'Estat en la modificació del règim d'horaris comercials, introduïda en el Reial decret llei del 23 de juny, sobre mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis.

Unes competències a les quals no podem ni volem renunciar, i que ens permetin actuar en la línia que tant el Govern com el nostre Grup Parlamentari ha vingut exercint i defensant al llarg d'aquests vint anys, en la línia de defensa d'un model de comerç urbà que, a més de la seva funció econòmica, constitueix un element importantíssim per a l'expressió de relacions dels ciutadans en un marc convivencial en uns pobles i ciutats amb serveis comercials de proximitat i de qualitat. Un model basat en un sistema de distribució comercial eficient que assegurí l'aprovisionament dels consumidors amb el millor nivell de serveis possible i un mínim cost de distribució i que permeti la millora continuada en els preus, en la qualitat i en les condicions d'ofertes i de serveis. Amb un sistema de distribució eficient a partir de la lliure i lleial competència dels agents implicats, en el qual les petites, les mitjanes i les grans empreses puguin concórrer de manera equilibrada.

I això, com deia, ho hem vingut fent des del Govern i des del Grup de Convergència i Unió que li dona suport, des de l'any 83, en què aquest Parlament aprovava la primera llei en matèria de comerç, l'anomenada «Llei de rebaixes». Jo explicava sempre que, quan ningú parlava de rebaixes, quan ningú parlava de venda a pèrdua –l'hi deia un dia al senyor Curto, en una moció–, nosaltres, l'any 83, ja en parlàvem. Quan no es parlava de liquidacions, nosaltres, l'any 83, ja en parlàvem. L'any 87, aquest Parlament aprovava la primera Llei d'equipaments comercials, una llei que va intentar posar fre a la implantació desmesurada de grans superfícies, i li vull recordar, que, en aquell moment, el Grup Popular va votar-hi en contra.

Dic això, senyora Nadal, perquè vostè ens ha posat de manifest que, després de l'aplicació de la Llei del 97 –que, després, en tot cas, en parlaré..., ens ha posat una xifra sobre la taula explicant que a Catalunya era on s'havien implantat més grans superfícies. Miri: la Llei del 97, en tot cas, és la més restrictiva de l'Estat; per tant, l'hi torno a dir: nosaltres, no l'any 97 sinó l'any 87, ja vàrem fer una llei per frenar la implantació de grans superfícies. L'any 91, amb la Llei de comerç –bàsicament, una llei que es va anomenar Llei d'horaris comercials–, anàvem en aquesta mateixa línia, fins a la modificació, com deia abans, de la Llei d'equipaments comercials de l'any 97. No seria just, però, deixar de reconèixer que hem coincidit amb molts grups d'aquesta cambra en l'aprovació d'aquestes normatives.

Però tampoc seria just no recordar o no fer memòria que, sovint, les nostres lleis han estat matèria de recursos interposats des de Madrid, tant pel Grup Popular com pel Grup Socialista, senyor Clofent. Les mesures de què aquest Parlament s'ha dotat per fer compatibles les distintes formes de distribució amb la vitalitat del comerç urbà no ens han impedit, ans al contrari, la creixent satisfacció de la capacitat d'elecció dels consumidors i aconseguir per al conjunt del país un ritme de creixement econòmic que ens ha aproximat als nivells de renda *per capita* i d'ocupació de les economies més desenvolupades.

En resum, no veiem cap relació entre horaris comercials i creixement econòmic. I per què dic això? Doncs,

perquè el Govern de l'Estat ens ha volgut fer creure, per justificar el Decret Llei de liberalització dels horaris comercials, que necessitem mesures urgents i extraordinàries en matèria d'horaris comercials per fer disminuir la inflació i per estimular la creació d'ocupació. Però, per contra –s'ha dit ja aquí–, no ens ha donat cap tipus d'argumentació, avalada per anàlisis econòmiques, que justifiqui aquesta mesura. Sols cal veure l'argumentació que dedica en el preàmbul del Reial decret llei, en el qual diu textualment: «El capítulo quinto introduce algunas reformas del sector de la distribución comercial, flexibilizando los horarios comerciales.» Creuen sincerament, senyores i senyors diputats, que amb aquest argument n'hi ha prou per justificar l'esquarterament de les nostres competències en matèria de comerç?

Pel que fa a horaris comercials, tant el Govern de la Generalitat com el Parlament hem exercit sempre les nostres competències, amb el Decret del 85, amb la Llei del 91, fins al Decret del 93, però tots ells –tots ells– varen ser objecte de recursos d'inconstitucionalitat, i no fou fins a la Sentència del Tribunal Constitucional del 30 de setembre de l'any 93 que, finalment, es varen limitar les competències en matèria d'horaris comercials entre l'Estat i les comunitats autònomes, en base a dos conceptes: ordenació de l'activitat econòmica general –que sembla que és ara a la que es vol referir el Govern del Grup Popular– i comerç interior, concurrents en aquesta matèria però sense facultar, indicar ni permetre que les comunitats autònomes fossin absorbides per l'Estat.

El Govern socialista fou qui va obrir la porta, senyor Clofent, d'aquesta polèmica l'any 85 amb el famós «Decret Boyer», que vostè hi ha fet referència. Nosaltres ens hem mantingut sempre fermes en aquest tema, el qual, com deia, es va resoldre l'any 93, després de la sentència del Tribunal Constitucional, i d'una manera consensuada va quedar reflectit a la Llei d'ordenació del comerç minorista de l'any 96, que li vull recordar, senyora Nadal, que la Llei del 96 va ser una proposició de llei presentada pel Grup Català, el nostre grup al Congrés dels Diputats, i aprovada per una àmplia majoria l'any 96, en un context de no majoria absoluta al Govern de l'Estat. L'article 2 d'aquesta Llei parla de la llibertat d'horaris, però és que l'article 3, el qual està vulnerant en aquests moments el mateix Govern del Partit Popular, diu que no serà d'aplicació fins que el Govern, conjuntament amb els governs de les comunitats autònomes, així ho decideixi per al seu corresponent territori.

Avui sembla que el Govern del PP, oblidant aquest ampli consens aconseguit l'any 96, pretén incloure els horaris comercials de manera íntegra i exclouent en l'àmbit de les competències exclusives de l'Estat, sota la falsa excusa que només és un element d'ordenació de l'activitat econòmica general.

El nostre model d'horaris comercials ni dificulta la lliure empresa ni la lliure circulació de béns i de mercaderies; és un model que permet l'adaptació dels comerciants a les necessitats dels consumidors, un model que permet una gran flexibilitat, en no establir ni els horaris d'obertura ni de tancament. Els establiments d'ex-

clusió de l'horari general i els establiments en municipis amb aflluència estacional permeten una diversitat compatible, compatible amb el manteniment de les tradicions culturals, socials, religioses, i de les necessitats familiars dels ciutadans, per a la majoria dels quals –s'ha dit també aquí– el diumenge és considerat com a dia de descans setmanal. Un model plenament respectuós amb les recomanacions del Parlament Europeu.

Ens mantenim, doncs, en la defensa d'aquest model; estem oberts a tots els grups, si algun dia es considera que cal modificar-lo, però volem que ens ho deixin fer a nosaltres, al nostre Parlament. Ens mantenim fermes en la defensa de les nostres competències, avalades pel Dictamen del Consell Consultiu, que, per citar-ne un breu paràgraf, diu que «no es pot negar que no hi ha cosa que estigui més directament i vicàriament connectada amb el comerç interior que els horaris dels establiments comercials, i més quan es tracta del petit comerç».

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup –ho he dit, ho he dit al principi i ho repeteixo al final de la meua intervenció– ha estat sempre en la línia de defensa d'un model de comerç urbà, que, a més de la seva funció econòmica, constitueix un element importantíssim per a l'expressió de les relacions dels ciutadans, en un marc convivencial, en uns pobles i ciutats amb serveis comercials de proximitat i de qualitat. I és en defensa d'aquest model que Convergència i Unió venim defensant al llarg de molts anys que avui, coherents amb el nostre projecte, ens correspon defensar amb tota contundència les nostres competències.

El Grup Popular, senyora Nadal, ens ha desviat totalment el tema. Vostè deia que fèiem cortines de fum, i ens ha desviat el tema i ens ha demanat un debat –i jo crec que vostè l'ha fet– sobre el tema de comerç. Miri: quan vulgui, el farem (*veus de: «avui, ara»*); quan vulgui, el farem. Avui estem debatent si tenim competències, o no, per legislar en matèria de comerç, i estem denunciant en aquesta tribuna que el Govern de l'Estat s'ha apropiat de les nostres competències, i això és el que hem vingut a fer avui aquí. I li demanaria, també, que fes arribar al ministre senyor Montoro el sentiment d'aquest Parlament que no ha creat aquest conflicte competencial, i que en cap cas pot ser justificat com una acció per al desenvolupament del petit comerç, i ens hauria agradat que s'haguessin volgut sumar al vot majoritari d'aquesta cambra per reclamar –ho repeteixo– les competències que li atorga el nostre Estatut.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tot el que he exposat, senyores i senyors diputats, em sembla que queda prou clar que el nostre Grup votarà favorablement aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Es procedeix, per tant, a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra el capítol cinquè, Comerç interior, del títol quart, Altres mesures li-

beralitzadores, del Reial decret llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis.

Recordo a les senyores i senyors diputats que perquè això tingui el vot favorable es necessita la majoria absoluta d'aquesta cambra.

Comença la votació.

La proposta d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovada per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, del 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports (tram. 212-00002/06)

El segon punt de l'ordre de dia és el debat i votació de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana de Catalunya per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, de 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports. Aquest segon punt de l'ordre del dia es regirà, també, per la normativa establerta en els articles 141 i 142 del Reglament de la cambra. Per presentar la proposta, pot prendre la paraula –i per defensar-la–, l'illustre diputat senyor Oriol Nello, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat... Esperi's un segon... Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. «Es seguramente uno de los espectáculos más grandiosos y sorprendentes, a la par que uno de los más halagüeños, el que presenta la humanidad en su obra perseverante de urbanización.» Així s'expressava, ara fa més d'un segle, Ildefons Cerdà. I, en efecte, gràcies a la difusió de les formes de vida urbana, societats com la nostra han arribat a uns nivells de benestar, de riquesa, de llibertat personal i –diguem-ho, també– d'equitat social i territorial que mai no havíem conegut en el passat.

Però el desenvolupament urbà, que tants avantatges comporta, implica, també, no pocs problemes. Nosaltres hem vist com les nostres ciutats creixien drenant efectius i població de tot l'entorn que les envoltava. Esdevenien grans pols d'atracció, cap als quals la gent acudia com pedres de tartera –per dir-ho amb l'expressió amarga de Maria Barbal, no? I això ha donat lloc, fins i tot, a tota una línia de pensament caracteritzada per la desconfiança davant del fet urbà: des de Gaziell, amb el seu «Alerta catalans, Barcelona és per a tot Catalunya un veritable perill!», fins a les crítiques genèriques a la macrocefàlia urbana. Una línia de pensament de la qual, per cert, ens ha semblat trobar rastres, a vegades, en l'acció del nostre Govern, des de les seves actituds envers una pretesa Barcelona hanseàtica

fins als plantejaments del Pla territorial general de 1995, només per posar un parell d'exemples significatius.

Ara bé, aquesta tendència cap a la concentració fa temps que s'ha acabat, i, avui, les nostres ciutats tendeixen, no només a expandir-se sobre el territori, sinó a escampar-s'hi cada vegada més. I així el creixement urbà avui no se centra pas en les barcelones, en els hospitalets, en les santes coloma, en els sabadells, en els vics o en les tarragones, que perden pes relatiu, i, ben sovint, també, població en termes absoluts, sinó també en municipis més petits i de poblament més dispers. I aquest fenomen, que, com els senyors i senyores diputades saben, és comú a molts països d'Europa, té alguns avantatges, però presenta també inconvenients importants. El més notable d'aquests és el consum accelerat del sòl.

En el període 72-92, a la regió metropolitana de Barcelona vam passar de 22.000 hectàrees ocupades a 45.000 hectàrees ocupades. En vint anys, doncs, hem ocupat tant de sòl com en tota la nostra història precedent, des de la fundació de la ciutat, que dirien els romans. I ara a quin ritme anem? Doncs, ens ho diu la web del Departament de Política Territorial i Obres Públiques: entre el 96 i el 98 –les dues dades darreres que tenim–, 3.700 hectàrees, quatre hectàrees al dia, quatre camps de futbol al dia; aquest és el ritme d'urbanització al qual anem a la regió metropolitana de Barcelona. I l'exemple es podria ampliar fàcilment a la totalitat del territori català.

Aquest fenomen d'expansió i difusió urbanes ha anat acompanyat d'altres; el més notable és la creixent especialització del nostre territori, no? Tenim de manera creixent, aquí, la residència; allà, els serveis; allà, els centres comercials dels quals ara parlàvem; allà, la indústria; més enllà, la residència secundària, i, allà al fons, algunes àrees protegides. I això comporta –n'hem parlat aquí alguna vegada– un increment extraordinari de les necessitats de mobilitat dels mateixos ciutadans. Hi ha un segon fenomen que acompanya aquest, que és el risc de segregació de persones, en funció de nivells de renda o d'origen, en barris i municipis, molt allunyats entre ells.

El nostre territori, les nostres ciutats coneixen, doncs, un triple procés de canvi, un procés que afecta la seva forma –passen de ser denses, compactes, a ser cada vegada més disperses–, que afecta les seves funcions –passen de ser complexes a ser cada vegada més especialitzades– i la seva cohesió social –corren el risc de passar de ser relativament ben integrades a, cada vegada, més segregades. I, per tal de reconduir aquests processos de planejament, aquests processos de canvi –perdonin–, el planejament urbanístic i territorial és una eina bàsica, una eina essencial per ordenar les pulsions del mercat, que, deixades a elles mateixes, ens portarien cap a unes ciutats, cap a un territori ambientalment insostenible, funcionalment ineficient, socialment insolidari.

Una eina bàsica per defensar els usos més dèbils, els espais oberts, els equipaments, l'habitatge popular davant dels usos més forts. I, si alguna cosa hem de re-

treure als successius governs de la Generalitat en aquest camp, és no haver governat més. Fixin-se que no dic: «haver intervingut més», dic: «haver governat més», haver desenvolupat el planejament territorial, haver fet més costat als ajuntaments, utilitzar plenament les competències que li dóna l'Estatut en conferir-li responsabilitats exclusives en el camp de l'urbanisme.

És per això que el nostre Grup va veure amb especial preocupació la promulgació, el 23 de juny passat, del Reial decret 4/2000 anomenat de «mesures urgents de liberalització en el sector mobiliari i transports». Un decret que, amb l'argument d'abaratir el preu de l'habitatge, modifica la legislació vigent, la Llei 6/1998, amb un triple objectiu. Primer: sostreure a les administracions competents –la Generalitat, els ajuntaments, en el nostre cas– la discrecionalitat per classificar sòl com a no urbanitzable; segona: incrementar per aquesta via l'existència de sòl urbanitzable, i tercer: passar, facilitar el pas de sòl urbanitzable a sòl urbà.

El nostre Grup, dic, va veure amb molta preocupació aquestes mesures. En primer lloc, perquè són profundament equivocades. La noció que com més sòl es qualifiqui d'urbanitzable més baix serà el preu de l'habitatge és una fallàcia; ja ens ho han dit mil vegades els experts i ho sap tothom que s'hagi dedicat professionalment a aquest camp; és una fallàcia.

El problema del sòl no és un problema només de quantitat, sinó també de qualitat. A la regió metropolitana de Barcelona, per exemple, tenim en aquest moment prop de 30.000 hectàrees qualificades d'urbanitzables. Sap què hi podríem posar, aquí? Tres barcelones senceres, amb el parc de Collserola i tot. I aquells que en saben ens han explicat, ens han recordat com, entre l'any 70 i l'any 74, es varen crear 2.000 urbanitzacions amb capacitat per a 900.000 habitatges –Barcelona en té, ara, 700.000–, i el preu del sòl ni es va immutar. No, no és aquesta la tocada, la qualificació –i estricta– de sòl com a urbanitzable; potser donarà beneficis a alguns propietaris, segurament fomentarà els processos de dispersió urbana, però no abaratirà els preus.

El que cal no és qualificar sòl a tort i a dret, sinó empènyer els propietaris a equipar-lo, a posar-lo en el mercat en condicions de ser urbanitzat, i relançar, per cert, les polítiques d'habitatge accessible, com està tractant de fer l'Ajuntament de Barcelona, mentre els governs de la Generalitat i el de l'Estat han abandonat, pràcticament, tota iniciativa efectiva en aquest camp. I, a aquesta primera preocupació, se n'hi ha d'afegir de seguida una altra: el Decret del Govern representa, constitueix un atac ferotge contra les competències de la Generalitat i dels municipis en aquest camp. Un atac que, com a catalanistes i com a municipalistes, considerem inacceptable, considerem especialment greu.

I és per això que, juntament amb dos altres grups d'aquesta cambra, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds, varem demanar a la Mesa del Parlament que sollicités al Consell Consultiu un dictamen sobre l'adequació de l'esmentat decret a la Constitució espanyola i a l'Estatut de Catalunya, i el dictamen, com vostès saben, ha confirmat plenament les nostres aprensions. Cito textualment: «És inconsti-

tucional» –el Decret– «en vulnerar competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'urbanisme i el principi d'autonomia local»; és inconstitucional en vulnerar les competències de la Generalitat i dels ajuntaments. No ho diu un diputat, ho diu el Consell Consultiu de la Generalitat, el ponent senyor Joaquim Tornos i Mir, catedràtic de Dret Administratiu a la Universitat de Barcelona.

No he d'entrar ara a detallar els arguments del Dictamen que vostès ja coneixen. Deixin-me només recordar-los els aspectes principals. En primer lloc, la supressió d'aquella postilla de què vostès, el Grup de Convergència i Unió, tan contents estaven –de l'article 9.2–, aquella que donava la possibilitat de definir, com a sòl urbanitzable, no només aquells terrenys dotats de valors naturals o patrimonials especials, sinó també aquells «suelos inadecuados para el desarrollo urbano». Bé, la supressió d'aquesta postilla fa inviable la pràctica urbanística, en determinar, de fet, que el destí, la condició natural dels terrenys, és subjecte d'edificació. No és veritat. Decisió absurda, decisió contraproduent per al benestar de la població, per a la qualitat ambiental i que constitueix, a més, una invasió claríssima de les competències exclusives de la Generalitat en matèria urbanística, el contingut de les quals ha estat definit, com vostès saben, pel Tribunal Constitucional, precisament com «la fijación de lo que pudiéramos llamar políticas de ordenación de la ciudad en tanto en cuanto mediante ella se viene a determinar el cómo, el cuándo y dónde deben surgir o desarrollarse asentamientos humanos».

De manera que el Consell Consultiu conclou: «La nova redacció de l'article 9.2 de la Llei, en suprimir tota possibilitat per tal que el planificador determini l'ordenació del terme municipal, suposa negar la competència autonòmica i local en matèria d'urbanisme», i, en conseqüència, la considera plenament inconstitucional. Vull dir que representa, a més, una confutació claríssima de la línia que havia anat mantenint el Govern de Convergència i Unió en les anteriors legislatures i, en particular, de la política que s'havia mantingut des de la Direcció General d'Urbanisme.

El Consell Consultiu es pronuncia, també, sobre la reforma dels articles 15 i 16 de la Llei –no m'hi haig d'entretenir ara–, destinats, en teoria, a facilitar la transformació de sòl urbanitzable en urbà, a través de la intervenció, no tan sols de privats, sinó també d'altres administracions públiques, siguin o no competents, diu el Decret, en aprovació del corresponent planejament, i ho fa també en el sentit de declarar la inconstitucionalitat d'aquesta reforma.

I, finalment, el Consell dictamina que, a parer seu, la disposició final primera, aquella que «habilita al Gobierno para desarrollar reglamentariamente lo dispuesto en el presente Decreto ley» és, així mateix, inconstitucional.

En la nostra opinió, davant d'aquest pronunciament inequívoc del Consell Consultiu, correspon, ara, al Parlament de Catalunya, a través del procediment que preveu el nostre reglament, interposar de manera immediata recurs d'inconstitucionalitat davant del tribu-

nal corresponent, i els demano, per tant, que vulguin votar favorablement la resolució que se'ls presenta. Més encara: no entenem com és possible que el mateix Govern de la Generalitat no hagi pres ja iniciatives en aquest camp. Ens han dit que el motiu podria ser que el Govern prefereix –i el Grup que li dona suport, també–, preferiria esperar a veure com acaba a les Corts de Madrid la tramitació del projecte de llei com a projecte de llei del decret al qual estem fent referència. M'hauran d'admetre que aquest és un argument ben peregrí.

Vostès varen vendre –ara ho dèiem–, com un gran èxit propi, la introducció d'una sèrie de correccions que temperaven el projecte de llei aprovat fa dos anys per les Corts. Era una mostra –ens deien– de com som decisius a Madrid; ara que ja no els necessiten, el Govern modifica la Llei per treure aquelles correccions temperadores –diguem-ho així–, i vostès ara ens diuen que no volen presentar recurs d'inconstitucionalitat perquè amb les seves esmenes potser d'aquí a setembre els ho tornaran a fer corregir en la bona direcció. Home! M'hauran d'acceptar que no és fàcil d'empassar-s'ho, i no ens diguin tampoc que ja ho arreglarem amb una llei específica catalana pactada entre tots. No, perquè amb aquesta normativa vigent, el marge per a una nova llei catalana, una nova llei catalana del sòl, seria pràcticament irrisori.

Acabo, i voldria fer-ho adreçant-me a tota la cambra, però, en particular, als diputats i diputades del Grup de Convergència i Unió. Els demano que, per responsabilitat i per catalanisme –per catalanisme i per responsabilitat– vulguin unir el seu vot al nostre, per portar aquest Decret al Tribunal Constitucional. Els ho demano i ho espero. Si no fos així, nosaltres hauríem de pensar que vostès són tan captius del Partit Popular que ni en un cas extrem d'agressió a les competències exclusives de Catalunya han gosat desairar-lo dues vegades en la mateixa sessió. Seria una mostra inequívoca, senyores i senyors diputats, que Catalunya està atrapada entre un govern, el de l'Estat, que governa en direcció equivocada, i un govern, el de la Generalitat, que ha renunciat a governar. Res més.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments en un sector de la cambra.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar la seva posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup també creu que és necessari posar aquest recurs d'inconstitucionalitat contra aquest Reial decret 4/2000, per quatre raons concretes.

Primer: perquè fa un ús abusiu de la fórmula del Decret llei, quan només s'hauria d'utilitzar per veritables actuacions urgents, així com ja ho afirma el Consell Consultiu dient que aquesta és una mesura inconstitucional, malgrat que recomana que no ho presentem perquè hi ha sentència del Constitucional en contra, però sí que

nosaltres ho volem fer expressament, perquè és una mesura, des del nostre punt de vista, pedagògica denunciar aquesta activitat.

Dos: perquè vulnera l'autonomia municipal amb relació a la capacitat de planificar i desenvolupar el mateix model de ciutat.

Tres: perquè l'argument principal que utilitza el Partit Popular –tenir més sòl urbanitzable farà abaratir el preu del sòl i de l'habitatge– és fals. Aquest argument és fals; això no és ni una fallàcia, sinó que és totalment fals.

I quart: perquè aquest Decret atempta contra les competències que té la Generalitat amb relació a l'ordenació del territori.

Bé, doncs, anem a pams, amb aquests quatre arguments que nosaltres plantejàvem. Amb relació al primer argument, cal dir que el Partit Popular, amb la publicació d'aquests decrets, ens defineix una manera molt peculiar de gestionar la cosa pública. El ponent d'aquesta cosa és el senyor Pío Cabanillas, portaveu del Govern de l'Estat, que, el passat 21 de juliol, deia en un mitjà de comunicació: «Hay que pensar más en la economía española que en la constitucionalización de cada una de las normas que pueda aprobar este Gobierno», i continua amb un estil ben transparent: «Es más importante el desarrollo de la economía española que la constitucionalidad de una norma del Ejecutivo». Genial! La Constitució es pot convertir en la Bíblia, com la Bíblia dels cristians, quan parlem de temes de pau al País Basc, quan parlem de la unitat o la uniformitat d'Espanya –apel·lar contínuament a la Constitució–, i, quan no ens interessa, la llencem com si no tingués cap tipus d'importància, quan volem impulsar una política. Aquesta fórmula, aquesta mesura, la tenim tan propera a la nostra memòria que ens espanta, senyors del Partit Popular.

Amb relació al segon argument, aquestes mesures liberalitzadores aconseguiran desmuntar, des del nostre punt de vista, l'aparell de control públic urbanístic creat pels ajuntaments democràtics. El planejament urbanístic deixarà de ser la peça clau que fa que prevalguin els interessos generals de la població per davant dels interessos particulars de promotors, que, per beneficis econòmics immediats, podrien deixar en un segon ordre els interessos de la comunitat. Ara, a partir d'aquest Decret, qualsevol peça de sòl que no tingui un valor per protegir serà urbanitzable.

Adéu als sòls periurbans que feien de coixí, sovint, entre poblacions i evitaven el contínuum urbà; l'ajuntament ja no podrà decidir per on ha de créixer, com ha de créixer el seu municipi. Si no justifiques el valor del sòl no urbanitzable, qualsevol privat o una altra institució podrà presentar un projecte de delimitació i construir. Ja estic veient –a més a més, serà una possibilitat– créixer assessories jurídiques que es dedicaran, precisament, a justificar el sòl no urbanitzable. Aquest Decret, senyors del Partit Popular, és un atemptat a l'autonomia local i ens porta a l'urbanisme salvatge dels anys seixanta. Un altre cop, la memòria del passat se'ns fa present.

Tercer argument: dèiem que vostès afirmaven contínuament que tenir més sòl urbanitzable ens podria portar

a abaratir el preu del sòl i, evidentment, en conseqüència, a abaratir el preu de l'habitatge. Això és totalment fals; ja ho deia el senyor Oriol Nello, ho deia una quantitat de tècnics i això ho diu tothom excepte vostès. Primer, en concret –i els donaré arguments en aquest sentit–, en les àrees com la de Barcelona i la seva primera corona metropolitana no hi ha pràcticament sòl que pugui passar a urbanitzable; el que sí que hi ha és planejament antiquat o pendent d'executar, i el mateix passa en les altres concentracions urbanes, i és precisament aquí on es necessita aquest sòl que vostès diuen. La relació entre el preu del sòl i el de l'habitatge és ben diferent de la que ens proposen vostès; és el preu de l'habitatge, és a dir, la disponibilitat de la demanda a pagar el que fa pujar el preu del sòl i no a l'inversa. El preu del sòl –i fiquin-s'ho al cap ja d'una vegada– és el resultat de restar del preu de la demanda els altres costos i el marge del promotor.

Fora de les grans concentracions urbanes, abaratir el sòl per la via de posar-ne més, beneficia els promotors, no els compradors. Solament a zones molt poc denses la posada de sòl al mercat abarateix sensiblement els costos, però això no justifica que els ajuntaments no tinguin pres el ritme, i els objectius del creixement urbà i la liberalització poden anar en detriment del medi ambient.

Fixin-s'hi bé: estem disposats a afavorir mesures de participació de la iniciativa privada a l'impuls del planejament i a la seva execució, sempre que es preservin les potestats públiques –especialment, les municipals–, en benefici de la defensa de l'interès públic, cosa que aquest decret no fa. I també, fins i tot, estem disposats a afavorir mecanismes que garanteixin l'agilitat de l'Administració en l'aprovació de planejament –és necessari–, però, a canvi, s'hauria de penalitzar l'especulació privada, l'execució dels plans aprovats, sovint massa lenta.

A més a més, en dades de la Federació de Municipis de Catalunya, a Catalunya el sòl urbà és, d'aproximadament, 97.000 hectàrees –l'urbà–, i el sòl urbà disponible per a edificar és de 51.000 hectàrees; només hi ha un 52% de sòl construït –urbà. Això vol dir que no fa falta posar més sòl no urbanitzable, sinó que ja n'hi ha, que ja està disponible per a edificar i que no s'utilitza. No fa falta crear-ne més, ja existeix; cal buscar mesures perquè, aquest sòl, sí que es desenvolupi, no de la manera com ho plantegen vostès.

Quart i últim argument. Diu: «Aquest decret envaeix les competències d'ordenació del territori que té la Generalitat de Catalunya», i ens preguntem, davant d'aquest fet tan clar –i el senyor Nello ja ho ha explicat–, què ha fet el Govern de Convergència i Unió per a superar aquesta situació? Per ara, res. Ens preguntem: no hauria d'assumir la defensa de les seves competències i l'autonomia ara vulnerada dels seus ajuntaments? Votarà a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat el Grup de Convergència i Unió, com han fet els seus homònims de l'Ajuntament de Barcelona, o són coses diferents? Si no és així, s'hauran d'aplicar molt els senyors de Convergència i Unió per explicar als regidors i alcaldes –i a la resta de ciutadans– les raons de no fer prosperar aquest recurs. Serà lícit que pensem que vos-

tès també participen d'aquestes propostes liberalitzadores agressives i afavoridores del capital especulatiu, que defensa, també, el Partit Popular, o, si no, què esperen per presentar en aquest Parlament un projecte de llei del sòl per a Catalunya? Han passat dos anys des de la publicació de la nefasta llei del sòl espanyola; han tingut temps per a fer-ho. Fins i tot aquí, en aquest Parlament, han rebutjat proposicions de llei de l'oposició que anaven en aquest sentit.

Avui mateix hem llegit, d'una manera bastant utilitzada molt mediàticament, molt de propaganda, com ens té acostumats el Govern de Convergència i Unió –sortia avui en alguns mitjans de comunicació–, que presentaran una minilei ara, el setembre –algun mitjà de comunicació diu que ja l'han entrat–, Convergència i Unió, de set articles, que posarà fre a aquesta possibilitat que pugui avançar aquest Decret llei o, evidentment, anirà en el sentit d'aturar-lo aquí, a Catalunya. I, a més a més, deia el senyor Macias –ara no hi és, ens ho podria confirmar– que la Generalitat posarà al mercat 5.000 hectàrees de sòl. És clar, no ens explica ni on –si a l'àrea metropolitana...–, de quina manera..., però això ens fa pensar a nosaltres –i ho entendran perfectament– que és, una altra vegada, una proposta mediàtica, una operació mediàtica a l'estil que ens té acostumat de les 30.000 places d'escoles bressol, perquè, si no, on són els 25.000 pisos de lloguer per a joves que deia el programa de Convergència i Unió que es construirien? Tampoc hi són. Exclusiva..., senzillament, operacions mediàtiques sense base, sense sentit; senzillament, doncs, per amagar la manca de govern, per amagar la manca d'activitat, sobretot en aquests punts que creiem que són tan importants.

Sospitem –només ho sospitem– que el Govern de la Generalitat, quan es decideixi a legislar, ho farà en el mateix sentit que el Govern central, és a dir, liberalització i desregularització del sòl, menyspreu de l'autonomia local, reducció del percentatge de cessió d'aprofitaments, oblit de la promoció d'habitatge protegit –a què ja ens té acostumat des de fa molt de temps–, facilitació de la degradació del medi ambient. És una sospita que cada vegada s'aprofundeix més, perquè, fins aquest moment, no s'ha fet absolutament res en aquest sentit.

Miri: aquesta setmana mateix, avui –o, si no, demà al matí–, farem arribar al Govern de la Generalitat un document amb quaranta propostes per a una nova legislació urbanística a Catalunya –quaranta propostes!; no només sis o set articlets, sinó quaranta propostes– que es poden desenvolupar per a fer una veritable llei de sòl que necessita el nostre país. I, a tall d'exemple, els podem avançar tres o quatre punts que hauria de tenir aquesta llei per tal de desmantellar o desactivar aquesta agressió que representa el Decret llei del Partit Popular.

Primer punt: anar al màxim, al 10%, de la cessió del sòl contemplada per la Llei del 98. Dos –i molt important–: configuració, en tota la cascada del planejament –plans generals, parcials i especials–, de percentatges mínims per a edificació d'habitatge protegit, com ja fan altres comunitats autònomes. Això sí que fa abaixar el preu del sòl; aquesta sí que és una mesura progressista i clara per aconseguir aquesta fita. Nous instruments

urbanístics per a la rehabilitació dels cascals antics seria una altra qüestió que hauríem de posar sobre la taula i que ens aniria cap a aquesta idea que nosaltres defensem, o un altre punt d'aquest avenç que els anàvem explicant: atorgar a l'Administració local la potestat plena del planejament i aprovar un catàleg del sòl no urbanitzable.

Aquest és un avançament de les propostes que nosaltres els plantejarem i que sí que anirien en el sentit de frenar –ho repeteixo– aquest Decret llei i no esperar possibles negociacions perquè ja m'explicaran quina capacitat tenen vostès d'aturar aquest Decret llei amb una possible negociació, quan es converteixi en llei, amb el nombre de diputats i el que representen al Congrés de Diputats. Ho repeteixo: ens fa pensar més que vostès participaran, també, d'aquestes idees i la Llei sortirà a imatge i semblança d'aquest Decret llei i que provocarà una situació difícil per al nostre país.

A manera d'epíleg –i acabem–, el desenvolupament d'aquest Decret, senyors del Partit Popular, produirà danys irreparables en el medi ambient i en la qualitat de vida dels ciutadans. Davant aquesta agressió del Partit Popular i la connivència, per ara, de Convergència i Unió, des del nostre punt de vista i des d'aquesta tribuna, creiem que cal una mobilització dels ajuntaments i de la resta de la societat per defensar el nostre territori. Jo crec que és el moment d'una revolta per evitar aquesta destrucció que se'ns planteja a través d'aquest Decret llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, del conjunt de mesures liberalitzadores impulsades pel Govern de l'Estat, segurament aquesta que fa referència a la liberalització del sòl és la que pot tenir uns efectes més nefastos, no només per la invasió de competències locals i autonòmiques, sinó perquè els seus defectes són irreparables, en tractar-se, el sòl, d'un bé escàs i, alhora, insubstituïble, un cop ha estat sotmès a l'activitat edificadora.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest Decret de liberalització del sòl és l'autoservei o la barra lliure definitiva a l'especulació, en contra de tot criteri de racionalitat pel que fa a l'ordenació del territori, ja que qüestiona la capacitat d'intervenció de l'Administració pública en la planificació urbanística. El dictamen del Consell Consultiu no només afirma la inconstitucionalitat d'aquest Decret, sinó que traspassa la inconstitucionalitat a la Llei del règim del sòl del 98, la qual –cal recordar-ho– està pendent d'un recurs al Tribunal Constitucional i aquest és el fons de la base del problema.

Si el Govern de l'Estat afirma que la marxa de l'economia és positiva –allò d'«España va bien»–, és una autèntica presa de pèl justificar la urgència del Decret al·legant greus desequilibris macroeconòmics i l'amenaça de l'estabilitat econòmica. El Decret no deixa de ser sinó un atac frontal a l'autonomia local, a la capacitat que té cada municipi d'organitzar el seu propi territori, i també a les competències de la Generalitat en matèria d'urbanisme, que són exclusives. Si la Llei del 98 ja és un atac frontal a la concepció de l'urbanisme com a funció pública, aquest Decret de reforma de la Llei encara va més enllà. Es treu definitivament la discrecionalitat dels ajuntaments pel que fa a la capacitat de classificació del sòl no urbanitzable, o sigui, el fet de poder decidir polítiques d'ordenació del territori des del mateix municipi.

Si ja va ser greu el canvi en la concepció del règim del sòl urbanitzable, considerant-lo, com tot el que no es pugui justificar, com a sòl no urbanitzable o que ja tingui la condició d'urbà, la Llei, d'aquesta manera, adjudica incongruentment al sòl urbanitzable un paper residual.

Aquest Decret, en treure, en la consideració de sòl no urbanitzable, els que es considerin inadequats al desenvolupament urbà per part dels ajuntaments, treu la seva capacitat planificadora i deixa la iniciativa del procés urbanitzador, principalment, a mans privades. Es trenca, així, definitivament, el criteri de programació del sòl per part de l'Administració local, i es canvia el model urbanístic de transformació del territori consolidat per l'experiència i la legislació. Des d'ara, l'urbanisme entès com l'art de fer ciutat dependrà dels interessos econòmics de la iniciativa privada.

La racionalitat en la utilització del sòl no pot venir determinada, únicament i exclusivament, per les lleis que regeixen l'economia de mercat; tot al contrari: en tant que decisió política, ha de ser adoptada per la col·lectivitat i fonamentada en l'interès general; no es pot justificar la invasió de competències des de la defensa del dret a la propietat. Com diu el recent dictamen del Consell Consultiu, les sentències del Tribunal Constitucional distingeixen aquest dret del que és l'ordenació del territori i la regulació de l'activitat urbanística. La competència estatal que delimita les tres categories del règim del sòl: urbà, urbanitzable i no urbanitzable no pot imposar al planificador local i al legislador econòmic de la matèria un determinat model urbanístic.

La tesi liberalitzadora, sota una perspectiva esquemàtica i reduccionista, posa la iniciativa urbanística a mans privades, convertint, així, automàticament, el propietari en promotor. L'esperit liberalitzador del Govern va en contra de l'essència de la concepció de l'urbanisme com a funció pública i es manifesta en sentit invers a la doctrina urbanística internacional i contra les tendències més modernes. Des dels plantejaments liberalitzadors, doncs, no s'ofereix solucions a qüestions bàsiques de la política del sòl, com és la problemàtica de l'habitatge protegit; no s'ofereix cap mecanisme de participació de la societat en les plusvàlues generades per l'actuació urbanística i tampoc se soluciona el problema de la concentració de grans quantitats de sòl per

part de les grans empreses urbanitzadores o *lobbies* immobiliàries.

L'argumentació, també, que cal més sòl urbanitzable per tal d'abaratir-ne el preu i, per tant, abaratir més l'habitatge és falsa, i va contra tot el sentit comú. No és l'oferta indiscriminada de sòl el que pot afavorir la disminució de preus en aquest sector; no existeix una relació directa entre preu i una major o menor oferta de sòl. El que sí que juga un paper fonamental en la formació del preu del sòl i, per tant, de l'habitatge són les rendes de situació, que, difícilment, es poden contrarestar incrementant l'oferta de sòl en àmbits allunyats del centre urbà. El que sí que comporta l'oferta indiscriminada de sòl és un increment de les servituds socials i un augment de la despesa pública, especialment per als ajuntaments, com és el cas de les urbanitzacions i els serveis i manteniments que aquestes requereixen.

Tampoc és certa l'afirmació que existeix poc sòl urbanitzable. Si agafem dades del 1995, a nivell estatal els municipis de més de 20.000 habitants que absorbeixen les dues terceres parts de la població, hi hauria sòl susceptible de ser urbanitzat equivalent a 185.000 hectàrees, la qual cosa representa el 70% de la superfície urbanitzada d'aquests municipis, i, el mateix any, el 1995 a l'àrea metropolitana de Barcelona, l'oferta de sòl permetia la construcció de 500.000 habitatges.

Aquest procés de liberalització posa en perill el model de democràcia municipal, atempta contra aquests vint anys de democràcia local on s'havien començat a guarir els problemes heretats del *desarrollismo* dels anys seixanta i setanta. És una llei retrògrada, que ens porta a situacions anteriors on es van produir processos urbanístics incontrolats, desequilibris territorials, interessos especulatius, malbaratament paisatgístic i ambiental i una greu manca d'equipaments.

La limitació de la capacitat d'intervenció d'un ajuntament en l'ordenació del seu propi territori, de la seva discrecionalitat, ataca les competències municipals, quan l'urbanisme és el nucli essencial de l'autonomia local. La determinació del sòl públic que pot ser urbanitzat forma part del contingut essencial de la competència urbanística d'ordenació del sòl. La discrecionalitat normativa en l'exercici de la competència municipal sobre ordenació urbanística no pot ser eliminada ni pel legislador, ni per l'actuació d'altres administracions públiques. La regulació jurídica urbanística és competència de la Generalitat; Catalunya en té competències exclusives, i, per tant, tant el Decret com la Llei del 98 són una invasió de competències.

L'actitud de Convergència i Unió, amb el seu vot favorable a la Llei del 98 i a la convalidació del Decret, amb la justificació de possibles esmenes quan entri com a projecte de llei, francament, no té cap sentit. Convergència i Unió, si no vota favorablement la presentació del recurs, està permetent la invasió de competències pròpies per part de l'Estat. Convergència i Unió, si no vota favorablement la presentació del recurs –i això encara és més greu–, està renunciant a l'exercici de l'autogovern.

L'ordenament jurídic urbanístic a Catalunya es basa en la Llei del sòl del 75; per tant, en textos precon-

titucionals. Els textos legals de protecció de la legalitat urbanística de 1981 i les mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de 1984, més algunes modificacions, van donar lloc al text refós de 1990, text poc operatiu i ple de mancances, que no és precisament un paradigma per poder desenvolupar les competències de la Generalitat en matèria d'urbanisme.

Després de vint anys d'autogovern, el Govern de la Generalitat ha estat incapaç d'exercir les seves competències exclusives en matèria d'urbanisme. Convergència i Unió ha renunciat, doncs, en matèria d'urbanisme, si no vota favorablement la presentació del recurs, a l'autogovern. Al cap de vint anys, el Govern ha estat incapaç d'elaborar una llei del sòl catalana que tingui en compte la problemàtica específica del nostre territori.

El sòl és un recurs natural escàs i insubstituïble, i aquest principi és incompatible amb la Llei del 98 i l'esmentat Decret, que només beneficia els grans propietaris de sòl i els promotors immobiliaris, i nega la capacitat planificadora a l'Administració, essència de l'urbanisme modern. L'urbanisme té una funció pública, i no pot ser reduït només a aspectes econòmics. L'ordenació d'una ciutat té una dimensió espacial; el sòl és l'element sustentador de les activitats urbanes. La zonificació urbanística és el resultat de la consideració i les capacitats de cada sòl i la base de la política urbanística. La racionalitat en la utilització del sòl no pot venir només determinada per les lleis que regeixen l'economia de mercat; això, en el nostre cas, té uns efectes negatius sobre el model històric de ciutat mediterrània, que és contínua, integrada i sostenible.

La Llei del 98 potencia un model dispers i discontinu amb elevats costos infraestructurals. La planificació urbanística no és només un instrument al servei de l'economia: l'activitat en l'ordenació del territori és l'element fonamental en la construcció de pobles i ciutats com espais cívics de convivència social i cultural. L'urbanisme, per tant, incorpora altres dimensions, ja que és el marc espacial de la vida col·lectiva i d'un medi ambient sostenible i integrador.

Després d'això ens preguntem: quin serà el proper pas? Potser l'eliminació del 10% de cessió obligatòria, o potser també –i això encara és més greu– la liberalització dels usos del sòl? Convergència i Unió –i ens agradaria equivocar-nos i que votés, per tant, favorablement la presentació del recurs–, si vota en contra de la presentació del recurs, està desertant, en aquest cas, de la política nacional, està disminuint..., està dimitint de la defensa dels interessos nacionals de Catalunya i està convertint-se en un partit subsidiari del Partit Popular.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per manifestar la seva posició en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyora presidenta, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Par-

lamentari Popular per a posicionar-me respecte al Dictamen del Consell Consultiu, amb la petició que va tindre de tres grups d'aquesta cambra sobre la constitucionalitat del Reial decret llei 4/2000, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i dels transports, Reial decret publicat al *Butlletí Oficial de l'Estat* en data 24 de juny, decret que fou convalidat en el Congrés dels Diputats, convalidació prèvia a una tramitació –que ja s'ha dit aquí, ja se n'ha fet esment– com a projecte de llei pel procediment d'urgència i que fou anunciat pel mateix ministre de Foment –aquest procediment d'urgència– en la mateixa presentació d'aquest Decret llei en el Congrés dels Diputats. Tramitació que tots els grups, sense excepció, en el Congrés dels Diputats –tots els grups, sense excepció– varen valorar positivament.

Voldria, en primer lloc, destacar que, dels vuit apartats de les conclusions del Consell Consultiu –vuit apartats de les conclusions–, quatre d'aquestes conclusions fan referència a textos dels articles del Reial decret que diu el Consell Consultiu, el Dictamen del Consell Consultiu, que són plenament constitucionals. Tres apartats fan referència a inconstitucionalitats, però, en tot cas, quant al seu primer apartat, en base a la jurisprudència constitucional del fonament segon del mateix Dictamen, el Consell Consultiu diu el següent i adverteix: «Un eventual recurs d'inconstitucionalitat en base a aquesta fonamentació tindria poques possibilitats de prosperar.» I, com no?, també des del Grup Popular, valorar i estar totalment d'acord amb l'exposició d'un vot particular que argumenta la constitucionalitat –aquest, sí– de tot el Reial decret llei.

El següent aspecte a tindre en compte és que, encara que es tracti d'un reial decret, plenament vigent, fins que no s'aprovi, publiqui i promulgui la corresponent llei, el text final d'aquesta Llei encara no es coneix. I, amb paraules del mateix ministre de Foment, també, en la presentació del Reial decret en el Congrés dels Diputats, es deixa clar el desig del Govern de l'Estat perquè els diferents grups parlamentaris manifestin les seves opinions, es faci el seu debat i, a la vegada, es puguin presentar les esmenes que ells considerin adients per intentar, també, arribar a graus de consens importants en un tema tan important, com s'ha dit aquí, com és el sòl.

Una tercera qüestió és en l'exposició del fonament segon, també, del mateix Dictamen, és a dir, l'apreciació de les raons de necessitat d'urgència i extraordinarietat, on entenem, des del Grup Popular –i també ho fa el mateix vot particular formulat en el si del Consell Consultiu–, que el Reial decret respon a aquests supòsits. Extraordinària i urgent necessitat a què fa referència l'article 86.1 de la Constitució espanyola; necessitat que creiem evident per tal d'evitar l'aparició de desequilibris macroeconòmics que amenacin l'estabilitat i el procés expansiu de la nostra economia. Una economia que en el conjunt de l'Estat ha crescut per damunt del 3% des de finals de 1996 solament es pot sostindre en el temps amb una economia més flexible que permeti créixer sense generar inflació. Extraordinària i urgent necessitat en sectors que necessiten la intervenció de l'Estat.

Pel que fa a l'article primer del Reial decret, els apartats 1, 2 i 3, entenem que l'Estat ha justificat en la disposició final segona la competència per dictar en el seu article primer els títols competencials estatals que figuren en l'article 149.1, en els diferents apartats, de la mateixa Constitució espanyola, a més de poder analitzar –i ho fa el mateix Dictamen del Consell Consultiu, i també ho fa el vot particular formulat en el si del Consell Consultiu– la Sentència 61/97, de 20 de març, del Tribunal Constitucional.

Vull destacar i llegir textualment dos apartats d'aquesta Sentència. Un, pel que fa referència als aspectes econòmics que té el sòl i el seu impacte. I ho diu clarament; diu: «La política del suelo, en su sentido más amplio, por su impacto directo sobre la economía general», i l'altra de les referències d'aquesta Sentència diu: «En todo caso, esta regulación estatal ha de dejar un margen dentro del cual las comunidades autónomas puedan ejercer sus competencias.»

Però, profunditzant més, cal dir el següent. Primer, que l'Estat, amb aquest Reial decret, no imposa a les comunitats autònomes un règim específic i concret, així com tampoc estableix obligacions als ens públics. En segon lloc, que, tal com podria quedar redactat transcrivint literalment l'article 9 de la Llei 6/1998, de cap manera es pot afirmar –de cap manera es pot afirmar–, des del nostre punt de vista, que s'envaeixin competències locals en la matèria. Rest a –només faltaria– a les entitats locals –només faltaria!– facultats d'excloure sòl que es consideri que poden afectar valors ambientals, culturals, paisatgístics, arqueològics, mediambientals, etcètera. És a dir, existeix la facultat d'excloure sòl inadequat per al desenvolupament urbà, així com també, per als ajuntaments, determinar la categoria d'un terreny. Aquesta potestat, la té l'Ajuntament. L'Estat solament pot condicionar les categories establint criteris generals.

Les normes que s'adopten en el Reial decret pretenen corregir el mercat immobiliari, com a conseqüència d'un fort increment de la demanda i la incidència en el preu final de la vivenda del preu del sòl, condicionada pel poc sòl urbanitzable disponible. Les modificacions que s'introdueixen en la Llei 6/98, de 13 d'abril, sobre el règim del sòl i valoracions, reduiran els elements de discrecionalitat de les administracions públiques i agilitzaran el procediment de qualificació del sòl en les seves diferents finalitats, a més d'augmentar la capacitat d'actuació de particulars i d'altres administracions públiques per instar la transformació del sòl en urbanitzable. Les reformes que s'hi introdueixin hauran d'incrementar l'oferta del sòl o eliminar aquelles previsions normatives en vigor que, per la seva falta de flexibilitat, puguin limitar aquesta oferta, així com cal tindre en compte la modificació del règim jurídic de la intermediació immobiliària.

Voldria, però, insistir en la possibilitat que tindrà la iniciativa privada per a promoure la transformació del sòl, essent respectuosos amb la legislació autonòmica. Des del Grup Popular creiem que el Reial decret llei 4/2000 és, en tot el seu conjunt, constitucional; que donarà resposta a una demanda que d'altres governs van tindre la possibilitat d'oferir a la societat; que donarà

una resposta a una demanda no estructurada de vivendes que ha existit. En conseqüència, haurà d'incrementar l'oferta del sòl en eliminar aquelles previsions normatives en vigor –i abans hi feia referència– que, per la seva manca de flexibilitat, poguessin limitar-la, traslladant aquest efecte positiu al preu final dels béns immobles.

És per tot l'exposat, senyor president, senyores i senyors diputats, que el Grup Popular no donarà suport, votarà negativament la Proposta de resolució que han presentat tres grups d'aquesta cambra sobre el Reial decret llei 4/2000. Des del Grup Popular, senyores diputades i senyors diputats, creiem que tota actuació que vagi a millorar l'accés a un habitatge adequat només és fer efectiu el dret que emana de la nostra Constitució per a poder gaudir d'una vivenda digna.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per manifestar la seva posició en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyora vicepresidenta, senyores diputades, senyors diputats... *(Remor de veus.)* Presidenta; perdó, perdó: presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, centraré la meua exposició, com han fet els altres grups, exclusivament en la mesura que fa referència a la modificació de la Llei 6/98, de règim del sòl i valoracions, i no en les altres qüestions que també plantejava el Decret llei que és objecte de debat, respecte a la llei d'ordenació dels transports, la de ports de l'Estat i d'intermediació immobiliària. Atès que el Dictamen del Consell Consultiu aprecia la seva constitucionalitat, nosaltres hi veiem elements positius i, per part dels altres intervinents, no s'hi ha fet cap referència.

Per tant, centrant-me ja en les modificacions dels articles 9.2, 15.2, 16.1 i 3 de la Llei 6/98, volem ja deixar clar i manifestar aquí, perquè per part dels grups que han presentat aquesta iniciativa sembla que ja es presuposa una mica els motius de la posició del nostre Grup..., vull deixar la posició clara i contundent contrària al contingut del Decret llei esmentat en aquest aspecte, la qual cosa no vol dir que el nostre posicionament final, atesa la nostra posició diferent i que no som presoners d'una situació d'oposició aquí i allà, ens porti a plantejar la modificació d'aquest Decret llei d'una altra manera que al final de la meua intervenció explicaré.

Per tant, al nostre entendre, oposició clara al contingut d'aquestes mesures, tant per motius formals com competencials, com motius de fons. Motius formals en entendre, com també ja s'ha dit abans, que, la via del Decret llei, potser no era la més adequada per tractar mesures de caràcter estructural com aquestes i, no obstant, el nostre vot va ser favorable en el seu moment per

permetre, precisament, la seva tramitació, com ja ha fet el Grup Popular, entrant en el Congrés el 7 de juliol, com a projecte de llei, aquest text, i, per tant, susceptible d'introduir-hi esmenes i modificacions, com nosaltres esperem.

Per motius competencials, perquè, com també ho avala el Dictamen del Consell Consultiu, els títols amb què es justifica el Decret llei –concretament, l'article 149.1.1, sobre bases per a la igualtat en l'exercici de drets, concretament amb relació, en aquest cas, al 33, el de la propietat, o l'article 149.1.13, pel que fa referència a les bases de la planificació general de l'activitat econòmica, o 149.1.18, pel que fa referència a les bases del règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú..., com diu el Dictamen del Consell Consultiu, aquests títols no emparen suficientment el contingut del Decret llei que ara estem aquí debatent.

En definitiva, pensem que hi ha una invasió competencial clara en matèria d'urbanisme; volem dir aquí –i, especialment, no al senyor Nello, que en aquell moment no hi era i conec la seva posició, però sí al Grup Socialista en general– que, precisament, les sentències que invoquen per defensar ara la competència de la Generalitat..., concretament, la sentència que va dictar el Tribunal Constitucional el 20 de març del 97 va ser, precisament, a partir del recurs interposat per Convergència i Unió, entre d'altres, a la Llei 8/90 i al Decret legislatiu 1/92, les lleis del sòl socialistes del senyor Borrell i el senyor Sáez de Coscubiela, que, en definitiva, han constituït, després de la LOAPA, el segon text legislatiu que el Tribunal Constitucional ha esborrat d'una manera més contundent del mapa, precisament per invasions competencials.

I també els vull recordar –i aquí tenim el senyor Recoder com a testimoni perquè en va ser protagonista en el Congrés en el seu moment– que l'incís a què s'ha fet referència en l'article 9.1.2 de la Llei 6/98, el que diu precisament allò de «los terrenos que sean inadecuados para un desarrollo urbano», va ser una aportació del nostre Grup i de Convergència i Unió en el seu moment, que és el que va permetre, precisament, mantenir la discrecionalitat del planejament en el seu moment. Per tant, no admetem que se'ns digui, aquí, que fem omissió de les nostres competències, de la seva defensa, perquè sempre ho hem fet, ho fem i ho continuarem fent.

Com estic dient, entenem, també, que el contingut del Decret llei infringeix, efectivament, el principi d'autonomia local, va en contra del que disposa l'article 137 de la Constitució i del que nosaltres hem vingut defensant fins ara. Entenem que, al mateix temps, aquest Decret llei, també per qüestions procedimentals, per la regulació que fa del silenci positiu o l'atribució de competències en matèria urbanística, de tramitació urbanística a diferents administracions, també infringeix les nostres competències.

I, sobretot, per motius de fons, com s'ha dit abans, tampoc compartim el contingut del Decret llei; no el compartim perquè, efectivament, es pot passar de l'ordenació del territori al territori desordenat, de la discre-

cionalitat del planejament a l'arbitrarietat en la urbanització; es pot afavorir l'especulació i es pot posar en perill la sostenibilitat i el medi ambient. Per tant, nosaltres no compartim el contingut d'aquestes mesures que, a la vegada, també entenem, com també ja s'ha dit abans, que no contribuiran a abaratir el preu del sòl. No hi contribuiran, en primer lloc, per un motiu de caràcter legislatiu que fins ara no s'ha dit, que és que el Decret llei no modifica la disposició transitòria segona de la Llei 6/92, que és la que difereix en el moment de la revisió dels plans generals que entrin en joc les previsions de classificació de sòl no urbanitzable; per tant, aquest article no s'ha modificat i aquests efectes, en part, poden venir diferits en aquest moment quan els ajuntaments, si és que ara ho fan, decideixen entrar en revisió.

I tampoc pensem que són efectives perquè, com s'ha dit, el mercat del sòl és un mercat rígid, és un mercat de demanda, en el qual el valor residual del sòl ve donat per la diferència entre el valor del producte immobiliari i els costos de producció. I en aquests costos de producció intervenen factors que van més enllà dels purament urbanístics, com els tipus d'interès, que, precisament, amb la baixa positiva d'aquests últims anys no han contribuït a disminuir el preu del sòl, sinó, en tot cas, a encarir-lo. I perquè pensem que les solucions van més en la línia de la Moció aprovada per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, el passat mes de juny, en la línia de fomentar la rehabilitació, els habitatges de lloguer, els habitatges protegits, i van en la línia també –i és molt important– que els ajuntaments, tots els ajuntaments destinin el 10% d'aprofitament, el 10% que nosaltres mantenim, d'aprofitament, no a venda per eixugar dèficits de pressupost, sinó per fomentar, precisament en aquests municipis, la construcció d'habitatges protegits.

Per tant, per motius competencials, formals i de fons, no ens agrada el contingut del Decret llei, i, davant d'això, tenim dues opcions. Una –l'única que tenen els grups de l'oposició que s'han manifestat aquí–: interposar el recurs, mesura legítima que nosaltres respectem però nosaltres, en tot cas, optem per una altra via, que és la via de: atès que, si bé no compartim el contingut, també és veritat –també és veritat– que el Govern de Madrid ha presentat per via projecte de llei aquest text i, per tant, en la seva tramitació parlamentària es permetrà la presentació d'esmenes i canviar el seu contingut. En aquest sentit, nosaltres... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, senyor diputat, esperi's un segon. Pre-go als senyors diputats que han estat fora fins ara que ens deixin continuar en el debat corresponent. Senyor diputat, esperi's un segon; ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar, si us plau.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, president. Per tant, com deia, nosaltres, que no som presoners d'una situació d'oposició aquí i allà, optem per una altra via. No ens agrada el contingut del Decret llei però, alhora, veiem com el Govern del Partit Popular, realment, ha presentat, per a la seva trami-

tació com a projecte de llei, aquest text, i, per tant, esperem, desitgem que es puguin introduir esmenes en la tramitació parlamentària en el Congrés de Diputats.

En aquest sentit, nosaltres posposem –no hi renunciem sinó que la posposem– la decisió d'interposició del recurs en el moment en què s'hagin esgotat, com fem nosaltres habitualment, totes les vies de diàleg i negociació per mirar de canviar en el sentit que nosaltres defensem aquest projecte de llei, però és que, a més, nosaltres recolzem les mesures que el Govern de la Generalitat ja ha anunciat i que posarà en marxa properament, mesures com són la presentació d'un projecte de llei abreujat per urgència, en el qual es reguli, d'alguna manera, els efectes sobre el sòl no urbanitzable d'aquest Decret llei i, alhora, que també es reguli els efectes del silenci positiu, tal com està previst en el Decret llei que nosaltres no compartim. I, alhora, nosaltres, també estem disposats a prendre en consideració la iniciativa que va tenir el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi aquest mateix mes de juny, quan ha presentat una proposició de llei per fixar un catàleg de sòl no urbanitzable a Catalunya, mesura que nosaltres prendrem en consideració i que, en tot cas, ja tindrem ocasió de discutir.

I nosaltres recolzem les mesures de xoc que també ha anunciat el Govern de la Generalitat, que posarà en marxa per tal d'activar 5.000 hectàrees de sòl, atès que entenem que el problema no és tant de crear més sou no urbanitzable, sinó d'activar, transformar i gestionar el sòl urbanitzable ja existent. I nosaltres recolzem el projecte de llei en què està treballant el Govern, que s'ha compromès a presentar abans de final d'any en aquesta cambra i que nosaltres entenem que anirà en la línia que Convergència i Unió sempre ha defensat, que defensa i defensarà i que crec que és la majoritària d'aquesta cambra.

Per tant, en definitiva, el nostre Grup entén, des de la fermesa de les nostres conviccions i no fent renúncia

d'aquestes, que és millor posposar la interposició del recurs a esgotar totes les vies del diàleg, via presentació d'esmenes al Congrés, via l'aplicació d'aquestes mesures a Catalunya, que, d'alguna manera, poden neutralitzar els efectes negatius des del nostre punt de vista del Decret llei i que, segurament, seran més eficaces que la simple interposició d'un recurs, que no treu vigència al mateix Decret llei i, a la vegada, tanca les portes a la seva modificació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Es procedeix, per tant, a la votació de si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 4/2000, del 23 de juny, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports. Recordo, també, a les senyores i senyors diputats que, perquè això sigui procedent, cal la majoria absoluta d'aquesta cambra.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 66 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció.

Moltes gràcies.

Voldria desitjar a les senyores i als senyors diputats un bon descans d'estiu i recomençar el procés de període de sessions amb forces renovades.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i nou minuts.